

CENZURA

#KI NI CENZURIRANA

GLASILO DIJAŠKEGA DOMA BEŽIGRAD

#2

JUNIJ 2016

OBRAZI DDBB-JA

CENZURA #2
GLASILO DIJAŠKEGA DOMA BEŽIGRAD
Ljubljana, junij 2016, številka 2
MENTORICA: Marina Ristić

UREDNIKA: Maša Iskra

NASLOVNICA: Obrazi DDBja

NOVINARJI: Iskra Maša, Brkovič Barbara,
Kerin Hana, Taja Starič, Bor Ravbar, Karin
Kristan, Kozlevčar Katja, Chiara M. Pegan

SODELAVCI: Nataša Erjavec, Veronika
Železnik, Eva Krštinc, Lia Zuljan, Gregor
Starašinič, Merzzuk Mustafić, Ivana Keković,
Jure Bončina, Martina Frančeškin, Nika
Kodrič, Suzana Štucin, Pia Boštjančič, Lara
Mlakar, Tjaša Stubelj, Tim Luznar, Žiga
Velikonja, Andrej Tomše, Tristan Tekavec,
Danaja Padovac, Živa Kadunc, Neja Iskra,
Katja Stenšak, Tea Tominc, David Turk,
Jerneja Fekonja, Hasan Ljubijankić, Samo
Lesar

FOTOGRAFIJE: Danijel Vrtovec, Ana Nikolić
in ostali dijaki ter delavci DDBja

OBLIKOVAL: Amel Hodžić
TRŽENJE: neprofitno – dostava v sobo
NAKLADA: 200 izvodov
PRELOM in TISK: Srednja medijska in
grafična šola Ljubljana
NASLOV UREDNIŠTVA: Dijaški dom
Bežigrad Ljubljana, Kardeljeva ploščad 28,
1000 Ljubljana.

KAZALO #2

04-08 DOGAJANJE

kdo je dijak ddb
dogodki v sliki

10-15 OBRAZI DDB-JA

dijaki, umetniki, športniki,
glasbeniki

16-17 POGOVOR

maša iskra, sara lozej

18-20 MOZAIK

delavci kot dijaki

21 TUJINA

leeds, dunaj

22 KOLUMNA

samo lesar obraz

23-26 RAZMIŠLJANJA

globoke teme

27 OBRAZI 4. LETNIKOV

čas za pogumne odgovore

28 DUHEC ODGOVARJA

na vaša vprašanja

30-32 RAZVEDRILO

film, križanka, pobarvanka,
trači,...

UVODNIK

V letošnjem letu sem s presenečenjem opazila, kako avtomatično se lotevam vseh stvari. Veliko bolj kakor prejšnja leta. S tem mislim predvsem na to, da sem se po štirih letih bivanja v dijaškem domu in obiskovanja gimnazije že privadila na vsa mogoča opravila, zadolžitve in naloge, s katerimi sem se seznanila v prvem letniku. Ob prihodu v dom ne razmišljam več kateri čip moram prisloniti k napravi pred vrati, niti koga moram vprašati za ključ, ko se v najbolj neprimernem trenutku zaklenem iz sobe in ne morem nazaj. Ne hodim več v šolo pol ure prej, saj vem, da bom prišla točno tudi v 12 minutah, če bom hodila v malo hitrejšem tempu. Šalo na stran, življenje je lažje, saj skoraj ne morem več najti vsakdanjih težav, ki bi me spravile ob živce ali se z njimi ne bi znala soočiti. Čeprav me ta občutek pomirja, se mi po drugi strani dozdeva, da prav to nakazuje, da je čas za spremembo. Le-ta pa bo prišla hitreje kot si lahko zamislim. Ta vsakdanji življenjski ritem bo razbit in ponovno se bom morala privaditi novim okoliščinam, v katerih se bom znašla - univerza, novo bivališče, morda celo novo mesto in država. In čeprav me misel na spremembe včasih straši, se spomnim na nekaj, kar je rekla moja cimra – pomembno je, da se osredotočiš na to, kar postajaš. To je mogoče doseči zgolj tako, da se nadgrajuješ in sprejmeš dejstvo, da so za lasten razvoj spremembe nujno potrebne. Menim, da me je dijaški dom naučil prilagajanja, zato vem, da se bom v novem okolju znašla. Tudi vsak izmed vas se je v času bivanja v dijaškem domu spremenil, čeprav morda tega ne opazite – ko boste zaključevali pa le pomislite nase v prvem letniku, na prestrašenega prvošolca, ki je šele stopal v ta novi svet. Prepričana sem, da se boste ob tej misli nasmehnili. Sedaj pa vam želim prijetno branje! ;)

Maša Iskra, urednica

NAGOVOR RAVNATELJICE OBRAZI

Ko me je sodelavka prosila, da napišem nekaj besed za uvod spomladanski številki Cenzure, sem dolgo premišljevala kakšno naj bo moje sporočilo vam, dragi dijaki. O čem pisati? Ogromno dogodkov se je zvrstilo. Še več obrazov je obiskalo dom. Vsakdo izmed njih je pustil svoj pečat. Vede ali nevede. Rada razmišljam o ljudeh, ki so zaznamovali moje obdobje preživetu v Dijaškem domu Bežigrad Ljubljana. Prav je, da delček teh misli podelim z vami. Avgusta bo minilo dvajset let kar sem zaposlena v našem dijaškem domu, od tega trinajst let kot vzgojiteljica in sedem let na mestu ravnateljice. Ko se ozrem nazaj pomislim, kako hitro je minil čas, a po drugi strani se je dogodilo toliko stvari kot, da sem tukaj že neskončno let. Če pomislim samo na vse dijake, sodelavce in njihove obraze, na vse obiskovalce, poslovne partnerje in druge ljudi, ki sem jih srečeval, se zdi res neverjetno. Včasih se poigravam z mislimi in si skušam v spomin priklicati vse te obraze. Še posebej obraze dijakov. Žal je nemogoče, da bi si priklicala prav vse. To me na nek način žalosti. Žal je tako. So pa v mojem spominu zagotovo mnogi obrazi naših dijakov. Z nekaterimi izmed njih sem veliko sodelovala, z drugimi manj, morda skoraj nič, a si jih prav tako z lahkoto prikličem v spomin. Zanimivo! Kako se včasih dogodi, da se spomnimo tudi tistih s katerimi nas je družil morda le en sam, samcat, na videz nepomemben dogodek. No, naučila sem se, da ni vedno pomembno koliko se z nekom družimo, kaj skupaj doživimo, da bi se spominjali drug drugega. Včasih je dovolj bežen, a močan, dogodek in že je dovolj, da si za vedno nekoga vtisnemo v spomin. Tako je tudi z vami v mojih mislih, dragi dijaki zaključnih letnikov. Nekateri ste se mi močno vtisnili v spomin, drugi manj. Vaši obrazi se bodo pridružili drugim obrazom v mojem spominu, ko se bom v mislih poigravala s preteklostjo. Z nekaterimi od vas se bomo še večkrat srečevali, z drugimi morda le naključno, s tretjimi nikoli več. Hvaležna sem za vse kar smo skupaj doživeli. Dobrega in slabega. Tudi, če ni bilo vedno prijetno, je pomembno zavedati se, da nas tako dobro kot slabo osebnostno bogati. Pomembno je le to, da se iz vsake situacije naučimo nekaj kar nam pomaga stopnico višje. Vsaka izkušnja je dobrodošla, nam je namenjena, da vemo kako ravnati v bodoče. To ne pomeni, da ga ne bomo nikoli več polomili, da bomo vedno ravnali prav, temveč pomeni, da imamo v podobni situaciji, več možnosti, da ravnamo drugače, bolje.

Tako kot se spreminjajo naši obrazi se spreminja tudi obraz dijaškega doma. Ne spreminja se le v materialnem pogledu. Spreminja se tudi vzdušje. Za slednje smo v veliki meri odgovorni mi, ljudje in naši obrazi. Nasmejani obrazi. Žalostni obrazi. Radostni obrazi. Jezni obrazi. Prav je, da se tega zavedamo. Prav je, da se trudimo naše obraze kar največkrat nasmejati, da bo nasmejan še obraz našega dijaškega doma. Hvaležen nam bo. V njem se bomo dobro počutili. Zato vsi dijaki, ki še ostajate v dijaškem domu in tisti, ki nas boste še tako ali drugače obiskovali ter zaposleni, trudimo se, da bomo nasmejani, da bomo velikokrat s svojimi dejanji nasmejali sočloveka, saj je to edina pot, da bo naš dijaški dom nasmejan dom. V nasmejan dom bomo radi vstopali. Naše naloge bodo dobro, bolje, najboljše opravljene.

Kmalu bodo počitnice. Srečevali bomo nove obraze. Spočili se bomo, naužili novih dogodivščin. Nekateri izmed vas stopate na nove življenjske poti, drugi se jeseni vračamo v dom. Upam, da bomo vsi poskrbeli, da bo tudi takrat obraz našega dijaškega doma kar najboljše nasmejan.

Želim vam prijetne počitnice.
mag. Nataša Erjavec, ravnateljica

**Ples z
Ansambлом
BORŠT
20.1.2016**

**PUSTNI PLES
9.2.2016**

**ROŠTILJADA
– turnir v
namiznem
nogometu
27.1.2016**

**Obisk
dijakov iz
DD Postojna
16.3.2016**

TUDI MI SMO SE LETOS PRIDRUŽILI VSESLOVENSKEI AKCIJI, KI JO ORGANIZIRA SLOVENSKA FILANTROPIJA: DAN ZA SPREMEMBE – DAN ZA SPOŠTOVANJE. NAŠO AKCIJO SMO IZVAJALI EN TEDEN IN SMO JO POIMENOVALI:

ČAS ZA SPOŠTOVANJE – ČAS ZA RAZBIJANJE PREDSDOKOV.

V TA NAMEN SMO PREKO FOTOGRAFIJ SKUŠALI RAZBIJATI NEKATERE STEREOTIPE, KI VELJAJO MED MLADIMI. PREKO POGOVORA IN RAZSTAVE SMO RAZMIŠLJALI V BARVAH IN NE ČRNO BELO.

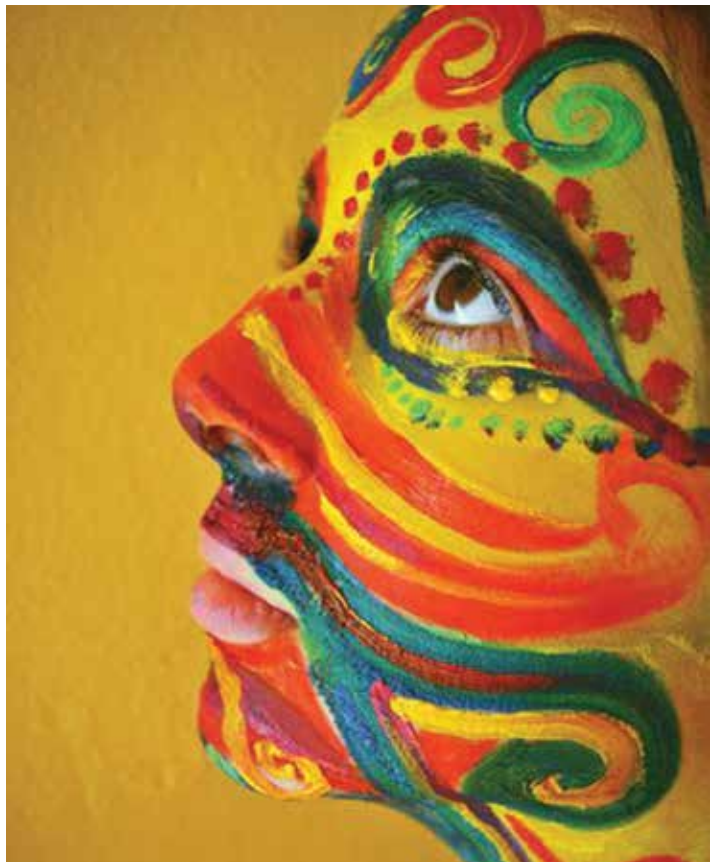
KDO JE "DIJAK DDB-JA"

V Dijaškem domu Bežigrad živi veliko število dijakov, ki se med seboj razlikujejo po starosti, spolu, izbiri šole, interesih itd. Zanimalo me je ali je mogoče vse te različne posameznike združiti v skupni profil dijaka, ki bi bil tipičen prebivalec dijaškega doma. V skladu z glavno temo tokratne Cenzure, obrazi DDB-ja, sem se odločila izvesti anketo in tako pridobiti boljši vpogled v to, kakšen je dijak DDB-ja, kaj ga zanima, moti, česa si želi in kakšna je njegova izkušnja bivanja v domu nasploh. Kljub temu, da je dijakom izpolnjevanje vprašalnikov po navadi odveč, sem prejela kar nekaj zanimivih odgovorov. Značajsko naj bi bil dijak prijazen, iskren, družaben in vztrajen. Takšen se dobro znajde v družbi, saj je pozitivno naravnan, hkrati pa zna povedati tudi, ko ga kaj moti. Nima težav v odnosu z vzgojitelji in drugimi uslužbenci v domu, poleg tega pa se zaradi vztrajnosti zna soočiti tudi z različnimi situacijami v šoli. Nagrado za najboljši prostor v domu prejme soba, saj je z velikim naskokom prehitela fitnes, jedilnico, atrij, glasbeno sobo in učilnico. Ni kaj, večina se najboljše počuti v prostoru, ki ga dojema kot najbolj osebnega in tudi pri dijaku DDB-ja ni nič drugače. Med dejavnostmi, ki bi jih radi na novo uvedli je bilo veliko športov - od atletike, lokostrelstva, aerobike, do plavanja, ob tem pa ste navedli še kuhanje (kar bi bilo za prihodnost zelo priročno!), učenje jezikov, instrumentov ter fotografski krožek. Glede ideje za "sleepover" pa mislim, da varnostniki ne bi bili preveč navdušeni. Dijak DDB-ja je, če odgovore strnemo, radoveden in se rad udeležuje na najrazličnejših področjih - nobena nova dejavnost ni odveč!!! Ko ste dobili možnost spremembe s čarobno paličico, ste ostali kar nekoliko skromni - pričakovala sem bazen pred domom ali zabavišni park,

dobila pa želje po izboljšavi hrane, interneta ter izhodov... Ni kaj, dijak DDB-ja je očitno z nogami trdno na tleh in ga ne zanimajo nemogoči načrti. Prav nasprotno se je izkazalo pri vprašanju, kaj dijaki najbolj pogrešajo v sobi, saj sta z veliko prednostjo zmagala televizija in hladilnik. Na žalost vseh ju v sobah še kar nekaj časa ne bo, se pa popolnoma strinjam s tistimi, ki so omenili potrebo po boljšem ogledalu. Dobili ste možnost, da DDB postavite na velike ekrane in ga prikazete v filmu po vaši izbiri. Odločili ste se za najrazličnejše žanre, od znanstvene fantastike, romantike, do tragedije (no tako hudo pa tudi ni), celo grozljivke, z največ glasovi pa je zmagala komedija, ki ste jo naslovili Bežigrajska mafija, Varko in dijaki, Kralji iz A2 Od mulca do velikana oziroma kar preprosto Dogodivščine DDB-ja. Dijak DDB-ja si bo glede na vaše predloge bivanje v domu najbolj zapomnil po plesih/žurih in po druženju s prijatelji. Slednjemu ste posvetili tudi kar nekaj pesmi, ki najboljše opišejo vaša leta v domu, nekateri izmed predlogov so namreč bili: Zgodba o prijateljstvu, Vsi za enega in Mi mam se fajn. Druge ste pomislili, da se boste tako spominjale svoje mladosti in predlagali pesmi: Forever young, Better days, When we were young in Best years of our lives, zmagala pa je pesem Young, wild and free. Morda zgoraj navedeni podatki res ne veljajo za vse, morda se vam zdi, da ste vi popolnoma drugačni in ni prav, da tako posplošujem dijake. V tem je nekaj resnice, a niti ne trdim, da sem opisala prav vas. Želela sem namreč oblikovati profil dijaka DDB, to pa je mogoče narediti le, če vsak izmed vas prispeva svoj del, saj smo ta dijak vsi skupaj in je hkrati del njega v vsakem izmed nas.

FOTOGRAFSKI NATEČAJ: SPOŠTUJMO VSE

Katja Belec in Laura Lavrič Cascio sta sodelovali na fotografskemu natečaju v okviru Domijade 2016, kjer je bila nosilna tema: »Spoštujemo vse«. Barvni obraz Laure je zasedel 3. mesto na natečaju.

Dragi Cenzuristi!

Ali se tudi vam zdi, kot da smo ravnokar začeli tole šolsko leto? Meni zagotovo se. Končno se bliža konec šolskega leta in poletne počitnice so že tako blizu, da jih vsi komaj čakamo. Pred uživanjem toplih in brezdelnih dni, pa se moramo prebiti še skozi mesec maj, ki slovi kot najbolj naporen mesec za dijake, kar v resnici tudi je. Testi, poročila, domače naloge, domača branja in spisi. Vsi smo jih že siti. Nekateri izmed vas se trenutno ukvarjate tudi z maturo, druge nas to pač prej kot slej čaka. V vsakem primeru pa je pomembno, da si vzamemo čas zase, za svoje prijatelje in hobije. In čeprav se morda nimamo časa odpraviti v center, kjer se naši vrstniki v teh spomladanskih dneh zbirajo, se lahko v mesecu maju in juniju potrudimo družiti med seboj kar v domu ter v sklopu domskih aktivnosti. Ko sem izvedela, da bo tema tokratne Cenzure »Obrazi DDB-ja«, sem začela razmišljati, kdaj sem se nazadnje družila s kom iz A ali B stavbe, ali celo s kom izven svoje skupine. Do odgovora nisem prišla, saj sem se letošnje leto v domu zelo malo udeleževala domskih plesov in drugih dogodkov, ki so bili organizirani. Četudi bi se le-teh udeležila, pa bi se družila izključno s svojimi prijatelji in ne z drugimi dijaki, saj je tako veliko bolj udobno. Prepričana sem, da nisem edina, ki se sooča s tem problemom. Zato menim, da bi se lahko bolj aktivno udeleževali krožkov, ki so organizirani s strani vzgojiteljev. Za koristno preživljanje prostega časa, ki ga včasih več, drugič manj, nam je v Dijaškem domu Bežigrad vedno ponujenih veliko priložnosti. Gibajo se od odbojke in nogometa za tiste, ki so radi fizično aktivni, do pevskega zbora in možnosti igranja klavirja za glasbeno nadarjene dijake. Na tak način, je veliko lažje spoznati koga, s katerim si delimo podobne interese in bi se dobro razumeli, pa čeprav samo v okviru teh aktivnosti. Cenzuristi, ponujenih priložnosti je veliko, le izkoristiti jih je treba! Za letos, je to z moje strani vse. Želim vam le še uspešen zaključek šolskega leta in zabavne poletne počitnice!

Lia Zuljan

NOVA JEDILNICA PRINESLA MEŠANE OBČUTKE

Barbara Brkovič

Kolektiv dijaškega doma Bežigrad se že nekaj let zapored trudi, da bi stanovanje v domu, dijakom bilo lepše. Po začetku prenove sob v A stavbi, je drugačno preobrazbo dobivala tudi jedilnica. Že od začetka šolskega leta se počasi menjujejo mize in stoli. Namesto starejših lesenih rvajih, bodo prišli novi črni moderni. Stene so dobile novo barvo, svetlo zeleno. Na eni od sten so podobe ljubljanskih hiš in stolpnih, najbolj pomembna pa je podoba Nebotičnika. Na vsakem oknu stavbe je obešalnik, na katerega lahko dijaki odložimo svoje osebne stvari. Drсна vrata krasijo bližnje Stožice. O novi jedilnici sem malce raziskala po domu. Povprašala sem nekaj ljudi. Mnenja so bila zelo različna. Punci iz A stavbe oblika stavbe na drsnih vratih ni bila jasna, čeprav je Stožice videla kar nekaj krat. Da je to najlepša dvorana v Sloveniji, je izvedela od prijateljice. Grupi fantom, ki mi niso hoteli zaupati ne imen, ne ime skupine, so mnenja, da bi bilo bolje, če bi ostali stari stoli, saj so novejši menda zelo neudobni. Proti koncu sem bila presenečena nad dvema zelo pozitivnima puncama iz B stavbe. Oni dve pravita, da je prenova jedilnice v dom prinesla svežino in še več pozitivne.

Oh ta Domijada! Leto se je zoper obrnilo in prišel je čas za odločitev o zmagovalcu na košarkarsko/odbojgarskem parketu. Nase so opozorili tudi vsi umetniki in glasbeniki, ki so s svojimi nastopi in izdelki bili v ponos celemu dijaškemu domu. Sami pa sva se preizkusili za mikrofonom in ker družba ni popolna brez predstavnika močnejšega spola, sva s seboj vzeli sovoditelja Danijela. Po jutranjem zboru v avli, se je izbrana postava dijaškega doma odpeljala proti Rogli – prizorišču 54. Domijade. Po dolgi vožnji je sledila namestitve v hotelu ter težko pričakovano kosilo. Po kosilu pa se je začelo zares...

S »svečano« prireditvijo smo otvorili 54. Domijado z geslom »Spoštujmo vse«. Ko so vsi funkcionarji opravili svoje dolžnosti za mikrofonom in je varuhinja človekovih pravic razdelila svoje modrosti, se je odprl boj za prevlado najboljših. Že takoj na začetku so nas s svojo zmago navdušili odbojkarji in se tako uvrstili v finale. Z enakim tempom so v poznih popoldanskih urah nadaljevali tudi košarkarji. Obe ekipi sta tako poskrbeli, da je bil večer še slajši. In ko smo že pri večeru, začel se je z glasbeno prireditvijo, kjer so se pokazali najboljši glasbeniki in plesalci iz slovenskih dijaških domov. Naša izbrana vrsta je s svojo točko nemalo koga pustila brez besed in s solzami v očeh. Izkazal se je tudi Danijel, ki je pogumno stopil na oder in skupaj smo uradni del večera pripeljali h koncu. Sledil je neuradni del, torej »žur, do jutranjih ur!« Khm, no ja, glede na to da so imeli fantje zgodaj zjutraj odločilno tekmo, si teh jutranjih ur niso mogli ravno privoščiti.

Drugi dan je bil za naš dijaški dom zgodovinski. Točno ob 8.30 po srednjeevropskem času se je začela že četrtrič ponovljena tekma med našimi fanti in fanti iz Jegličevega dijaškega doma. Tokrat so naši šampioni pokazali iz kakšnega testa so in zmagali! Najlepše je bilo videti njihove nasmehe sreče in ponos v očeh vzgojitelja Marka. Sledilo je še zadnje dejanje na odbojgarskem parketu. Po hudem boju so morali priznati premoč nasprotniku. Pristali so na drugem, a za nas zlato, mestu. Tudi pri njih se je videlo, da so igrali s srcem in tako poskrbeli za veselje in ponos vzgojiteljice Petre.

Preostalo nam ni drugega, kot da prevzamemo pokala, se skupinsko slikamo in polni spominov odrinemo nazaj proti Ljubljani. Seveda pa se morava v imenu celotne postave dijaškega doma zahvaliti naši ravnateljici za prilžnost in zaupanje, zahvala pa gre tudi vzgojiteljem Marku, Petri, Metki in Jasni (bili sta mentorici nadobudnim umetnikom), ki so preživeli na Rogli dva dni s skoraj tridesetimi najstniki polnimi energije in nagajivosti.

V četrtek popoldan smo se trije vzgojitelji in petnajst dijakov z avtobusom odpeljali izpred dijaškega doma proti Kamniškim Alpam. V Stahovici smo zavili v dolino Bistričice in se ustavili v zadnji vasi, imenovani Slevo. Od tam smo preskočili reko Bistričico in zasopihali v precej strm klanec. Ko se je strmina nekoliko položila smo zajeli sapo in se zaščitili proti klopm, ki tudi v gorah nimajo smisla za humor. Zopet smo zagrizli v kolena, nadaljevali pot čez pašnike do južnega grebena Planjave, ki smo ga po kozji stezici prehodili eden za drugim. Po uri in pol smo se znašli na vrhu Planjave, kjer smo na mehki, še rjavi travi, zrl v dolino, si izmenjali nekaj besed in posneli skupinsko fotografijo. V četici smo se nato odpravili po zahodnem grebenu in se spustili do Planine Osredok, kjer smo se napili studenčnice. Od Planine Osredok smo se po strmi grebenski poti spustili nazaj do vasi Slevo, in zaokrožili naš pohod. Bilo je lepo, ponovno se bomo odpravili v hribe.

Udeležili smo se gozdarskih iger v Postojni, kamor so nas prijazno povabili iz tamkajšnjega dijaškega doma. Med petimi ekipami smo osvojili odlično 2. mesto in se pri tem odlično zabavali. Drugo leto ciljamo na vrh :D Zahvala organizatorjem za povabilo.

**GOZDARSKE
IGRE V DD
POSTOJNA
26.5.2016**

13 DOKONČANIH STAVKOV

SUZANA ŠTUCIN

1. Najboljši prijatelj bi me opisal kot... baterijo ki je ni moč izprazniti.
2. Preden zaspim si zaželim... da se zbudim s sončnimi žarki.
3. Ponosen sem na... vsak dan ki ga preživim.
4. Če bi lahko za en dan bil nekdo drug, bi bil... visokogorski orol in tako občutila neskončno svobodo.
5. Najboljše, ko si dijak je... vsak dan se kaj lepega začne, sestaviš si ga sam... in tudi zagreliš.
6. Prvi mesec v DDBju sem bil/a... tiha, zadržana danes sem ...vse tisto razen kar bi si drugi želeli oz. tisto kar so si želeli takrat.
7. Vzgojitelji v DDBju se me bodo spominjali kot ... meglo...zdaj sem tu zdaj me ni...
8. V DDBju bi pohvalil... sproščenost in občutek domačega čeprav v mestu.
9. V DDBju bi spremenil... več zelenja v baru in rastlin.
10. Zaposlenim v DDBju bi sporočil... ne glede na to, kako se bodo trudili z dijaki in jim nekatere poti poskušali zapreti ... mi bomo vedno našli pot, pa tudi če je ni.
11. Dijakom v DDBju bi sporočil... izkoristite ta leta, ki so vam dana! Šele, ko se iztekajo meseci več koliko neumnosti nisi naredil pa bi jih moral !!!
12. Moji načrti za prihodnje so... živeti vsak dan maksimalno od jutra do večera in še ponoči in še naprej slediti vsem preden oni začnejo slediti meni.
13. Za konec pa... človek je bitje, ki je namenjeno, da nekoč umre, to pa ne pomeni da se življenje takrat konča.

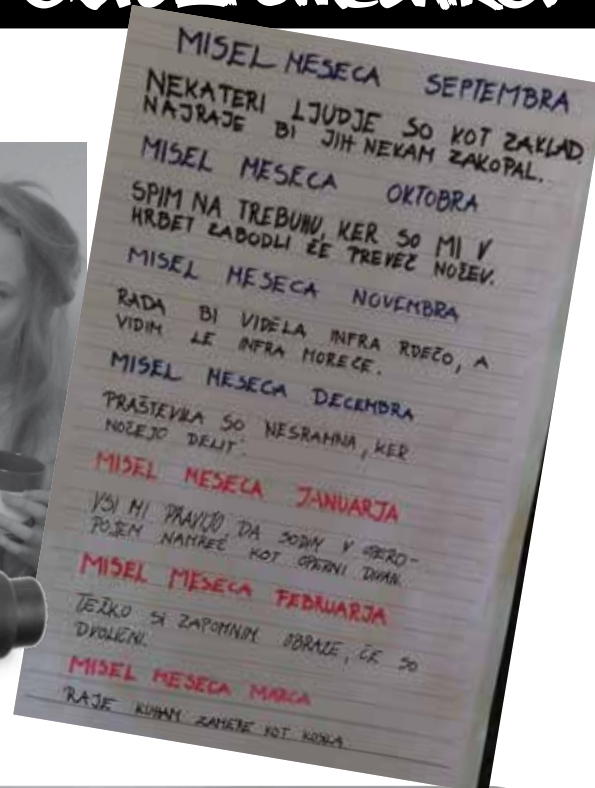
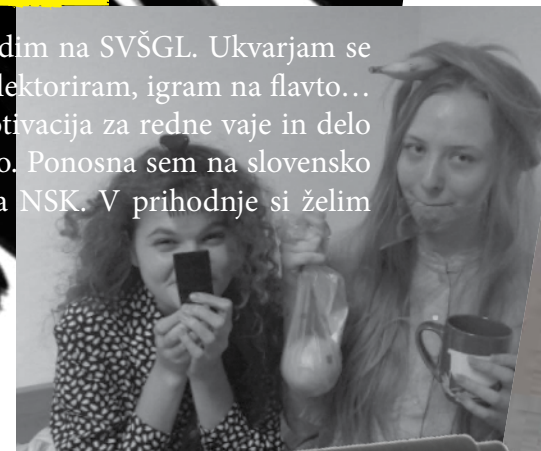
JURE BONČINA

1. Najboljši prijatelj bi me opisal kot vsestranskega šalivca in osebo, ki vedno rada pomaga.
2. Preden zaspim si zaželim, da bom naslednji dan čim boljše odpisal test.
3. Ponosen sem na svojo mamo, ki me je zelo lepo vzgojila.
4. Če bi lahko za en dan bil nekdo drug, bi bil slaven NBA košarkar (Blake Griffin).
5. Najboljše, ko si dijak je uživanje, ko pričneš z delom se življenje spremeni.
6. Prvi mesec v DDBju sem bil novinec, danes sem stari borec.
7. Vzgojitelji v DDBju se me bodo spominjali kot šaljivega košarkarja.
8. V DDBju bi pohvalil organizacijo.
9. V DDBju bi spremenil predvsem hrano.
10. Zaposlenim v DDBju bi sporočil, da mi bodo ostali v lepem spominu.
11. Dijakom v DDBju bi sporočil, da bom marsikatero pogrešal.
12. Moji načrti za prihodnje so dokončati še faks.
13. Za konec pa imejte se radi.

ŽIVA KADUNC

Sem Živa Kadunc iz Trbovelj, hodim na SVŠGL. Ukvarjam se s plesom, pisanjem, matematiko, lektoriram, igram na flavto... Kot oviro vidim le telo samo. Motivacija za redne vaje in delo je dejstvo, da moram narediti šolo. Ponosna sem na slovensko avantgardno sceno v 80. letih, na NSK. V prihodnje si želim študirati.

DANAJA PADOVAC

1. Najboljši prijatelj bi me opisal kot, smešno, nerodno, malo posebno.
2. Preden zaspim si zaželim, da bo naslednji dan najboljši in najbolj izkoriščen dan.
3. Ponosen sem na moje likovne sposobnosti, saj tega nima prav vsak.
4. Če bi lahko za en dan bil nekdo drug, bi bila Frida Kahlo
5. Najboljše, ko si dijak je, da vse za kar moraš skrbeti je šola.
6. Prvi mesec v DDBju sem bila vesela, danes sem vesela :D
7. Vzgojitelji v DDBju se me bodo spominjali kot mirno punco.
8. V DDBju bi pohvalila varnostnika Miho, saj se ob večernih urah vedno malo pošali z nami, poda kakšen nasvet, včasih pa je tudi malo jezen ker nočemo spati. In moja vzgojiteljica Mojca Bekš, ki je vedno pripravljena za pogovor, pomoč...
9. V DDBju bi spremenila hrano :D
10. Zaposlenim v DDBju bi sporočila, naj opravljajo svoje delo tako kot do sedaj.
11. Dijakom v DDBju bi sporočila, da uživajo v domu, s "cimri", prijatelji, kajti to, da imaš ob sebi 24 ur prijatelja, družbo je neprecenljivo, še prehitro mine.
12. Moji načrti za prihodnje so, narediti sprejemce na akademiji za likovno umetnost, smer restavracijsko, še prej pa seveda matura.
13. Za konec pa bodite veseli.

TRISTAN TEKAVEC

1. Najboljši prijatelj bi me opisal kot... energičen, nor...
2. Preden zaspim si zaželim... da bo čim prej vikend :D
3. Ponosen sem na... vse uspehe, ki sem jih dosegel.
4. Če bi lahko za en dan bil nekdo drug, bi bil... Lemmy Kilmister.
5. Najboljše, ko si dijak je... da uživaš s prijatelji.
6. Prvi mesec v DDBju sem bil/a... mlajši "haha" danes sem ... starejši.
7. Vzgojitelji v DDBju se me bodo spominjali kot ... ne vem, vprašajte jih!?
8. V DDBju bi pohvalil... vse!
9. V DDBju bi spremenil... hrano.
10. Zaposlenim v DDBju bi sporočil... da naj dajo manj kazni ter več izhodov.
11. Dijakom v DDBju bi sporočil... ostanite takšni kakršni ste! :D
12. Moji načrti za prihodnje so... uspešno dokončati srednjo šolo ter se vpisati na fakulteto.
13. Za konec pa...

YO GUYS WHAT IS UP, LORD TIM HERE !!!

Tim Luznar

Moje ime je Tim in star sem 16 let. Prihajam iz Bodešča, to je vas blizu Bleda, ali pa drugače rečeno Blejsko podmetje z neokrnjeno naravo. Poletne počitnice preživljam v Ameriki pr' fotru, zato sem z eno nogo že v Hollywoodu. Čeprav me moje sanje vodijo v Ameriko, še vedno ostajam zaveden Gorenc' ejga.

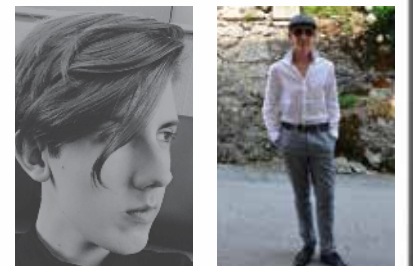
Poseben sem že od kar sem se rodil. Že od nekdaj me zanima igranje oziroma nastopanje na odru ali pa pred kamero, to je tudi razlog, da sem se vpisal na srednjo šolo, ki je vsaj malo blizu temu kar si želim v življenju početi. Nekateri mi pravijo youtuber, saj veliko prostega časa porabim za snemanje vlogov, kratkih filmov ali pa kaj čisto drugačnega. Posnetke s kamero sem delal že v vrtcu, svoj prvi video pa sem na internet objavil pri svojih 11-ih letih. Takrat sem se še aktivno ukvarjal s čaranjem. Še vedno imam svoj rdeč kovček, v katerem so shranjeni čarovniški pripomočki, s katerimi sem na začetku zabaval svoje prijatelje, pozneje pa tudi mlajše otroke, saj sem bil povabljen na rojstnodnevne zabave.

Na področju video produkcije imam že kar nekaj izkušenj. Večino materiala za video posnetke najdem v svojem vsakdanjem lajfu. Trenutno se aktivno ukvarjam z snemanjem kratkih filmov. S prijatelji smo posneli kratki film, ki smo ga predstavili na festivalu MUVIT. Pozneje smo za ta film prejeli Srebrno klapo na filmskem festivalu ZOOM. Zdaj pa se že pripravljamo na snemanje novega kratkega filma. Uživam, da delam več projektov na enkrat, zato poleg video posnetkov, delam tudi na odru.

V osnovni šoli sem pobral vse glavne vloge na dramskem krožku, poleg tega sem obiskoval tudi šolo gledaliških umetnosti. Režiserka je bila tam res tečna, zaradi tega sem se pred skoraj vsako vajo zjokal, vendar me to ni ustavilo. Ni mi žal niti ene solze, ki sem jo tam potočil, saj sem se res veliko naučil. Ustvarili smo dve super predstavi in tudi tam sem pobral obe glavni vlogi. Med tem sem hodil tudi na folkloro, kjer sem se preizkusil tudi kot voditelj. V osmem in devetem razredu sem nastopal tudi v Jeseniškem gledališču Toneta Čufarja. Na koncu osnovne šole sem posnel razredni film, ki je bil predstavljen na valeti, katero sem zrežiral in vodil, vendar je bil moj scenarij s strani razredničarke močno cenzuriran. Ampak, ker sem upornik sem mimogrede navrgel kak zimpviziran cenzuriran stavek.

Z vstopom v srednjo šolo sem bil povabljen v šolsko impro ligo. Rad hodim na vaje in se zabavam, a najbolj uživam takrat ko zmagujem in ta užitek sem letos občutil ob naši prvi zmagi na eni od tekem. Ker obiskujem srednjo šolo v Ljubljani, čez teden probam preživeti v dijaškem domu. Spoznal sem veliko novih obrazov in to me je pripeljalo do Kranjskega gledališča. Povabili so me h sodelovanju v eni od mladinskih predstav. Ko zvem kdaj bo premiera, vas povabim. Prosti čas, ki mi ostane, izkoristim za puranje s prijatelji. Vmes pa si z največjim veseljem vzamem čas za svojo punco. Ker pa sem mamin sinko, si vzamem tudi 5 minut za svojo mami. Včasih rabim čas zase, da se umaknem od zunanjega sveta, ki mi občasno ni všeč. Takrat se globoko zamislim in poslušam Lano Del Rey.

Lahko bi še veliko napisal, pa bom raje prišparal za še kakšen članek ali pa kar svojo avtobiografijo.

Na socialnih omrežjih mi lahko sledite na:

GREGOR STAREŠINIČ
MERZUK MUSTAFIČ

Kdo sem?
Sem Gregor Starašinič in prihajam z Bele krajine iz okolice Črnomlja. Obiskujem 4. letnik ŠC PET, smer ekonomski tehnik.
Sem Merzzuk Mustafič, prihajam iz Bosne in Hercegovine. V Sloveniji sem že dve leti in obiskujem SGGOŠ Ljubljana, poklic Upravljalec težke gradbene mehanizacije. Živim v dijaškem domu Bežigrad in treniram boks v Boksarskem klubu Ljubljana.

S katerim športom se ukvarjaš? Malo nam ga predstavi? Kaj potrebuješ? Kakšni so treningi?
Merzzuk: Boks je borični šport, običajno sta v ringu dva boksarja in en sodnik. Cilj boksarjev je udariti nasprotnika tako močno, da bi bil izločen ali ga prisiliti predaji oziroma zmagati z večjim številom točk, dvoboj se lahko konča z »nokavtom«, če eden izmed igralcev pade na tla in deset sekund negibno leži. Za boks potrebujemo boksarske rokavice, bandaže (povoji za roke), ščitnik za zobe, kolebnico ter voljo,veselje in čas za šport.
Gregor: Ukvarjam se z boksom približno leto in pol. Tekmujem v srednji kategoriji od 75 do 81 kg. Sem že na nivoju, da konkuriram državnemu prvaku. Letos konec maja tudi ciljaj, da osvojim naslov državnega prvaka. Boks je najsamotnejši in garaški šport, ki zahteva čisto predanost in veliko discipline tudi v vsakdanjem življenju. Najprej potrebuješ seveda samozavest, ki jo lahko pridobi oz. se je nauči vsak posameznik. To, da se moraš z njo roditi, ni res. Največ se je naučiš z življenjskimi izkušnjami. Potem pa so še osnovne stvari brez katerih ne gre: kondicija, tehnika, moč, koordinacija, koncentracija, hitrost, sproščenost, zaupanje vase in zaupanje trenerju. Toda najpomembnejši sta samozavest in predanost. Boks sestavlja 70% psihe in 30% fizike. Treningi so kar naporni. Treniram vsak dan, torek in četrtek tudi 2-krat na dan. Večinoma si sam naredim težji trening, tako, da potem v klubu zdržim brez problema. Nekje 80% treningov oddelam v klubu in 20% sam, doma ali na atletski stezi. Zelo pomembna pa je seveda regeneracija (masaža, hladen tuš, počitek...). Vsako popoldne po šoli si vzamem 45min za spanec. Cima se mi vedno smejita, ko se zgrnem na posteljo, ampak brez počitka pač ne gre :)

Zakaj si se odločil ravno za ta šport?
Gregor: Za ta šport niti sam ne vem točno, zakaj sem se odločil. Sledil sem srcu ali nekemu notranjemu glasu. Prej sem treniral 8 let nogomet, vendar je v boks velik več discipline in resnosti, prav tako pa si odvisen samo od sebe. Sem tip človeka, ki veliko razmišlja o prihodnosti in prav v tem športu se vidim nekje v tujini. Tako je tudi glede punc. Če naju ne vidim v prihodnosti, nima smisla :)
Merzzuk: Za boks sem se odločil zato, ker mi je šport prosto všeč, ker pri tem športu enostavno sprostim svojo odvečno energijo in svoj odvečni adrenalin.

Kaj te najbolj veseli pri tem športu?
Gregor: Pri tem športu me najbolj veseli, ko si med borbo skoncentriran samo nase in na nasprotnika, druge stvari niso pomembne. Si v nekem drugem svetu. Seveda me še bolj veseli, ko udarjaš po nasprotniku in dobivaš udarce nazaj. Toča udarcev :)
Merzzuk: Pri tem športu mi je vse všeč, ampak urnike treninga moram usklajevati z urnikom šole.

Kaj ti predstavlja ovire ali kaj ti ni všeč?
Gregor: Zame ovir pri boks ni. Logično je seveda, da če hočem uspeti, da moram v tujino slediti svojim sanjam, ter prekletu garati. Življenje ni film.

Kako se motiviraš za redne treninge?
Gregor: Za redne treninge se motiviram z glasbo ali pa meditiram, tako, da se umirim in se umaknem s tega norega, hitrega sveta. Na poti na trening so misli že pri treningu. Vse ostale misli odidejo proč. Ko nimam motivacije pa treniram še bolj, ker se zavedam, da je ravno takrat pomembno, da greš naprej. Če bi bili ljudje vedno motivirani bi uspel vsak. Ko zmanjka motivacije, gredo nekateri naprej, drugi se umaknejo.
Merzzuk: Motivira me moja odvečna energija, adrenalin in prosto ljubezen do tega športa.

Kateri dogodek ti je najbolj všeč ali si nanj najbolj ponosen?
Gregor: Najbolj sem ponosen na svoje poraze proti odličnim slovenskim boksarjem. Ravno porazom gre zasluga za uspeh. Iz slednjih se naučiš veliko. Tako velja tudi za ostale »poraze« v vsakdanjem življenju. Mislim, da je mavrica lepa vsem. Ampak za to je potreben dež in šele potem posije sonce :)
Merzzuk: Ker sem komaj začetnik v tem športu ne morem še konkretno povedati na kaj sem ponosen oziroma kateri dogodek mi je bil najbolj všeč.

Bi še kaj dodal:
Gregor: Zmagovalci so vsi, ki ne odnehajo delati kar jih veseli. Porazi so del zmage in uspeha. Pri nas v boks so poraženci samo tisti, ki obupajo. Bodite zmagovalci! Ne samo v športu, ampak na splošno. Delajte, kar vas veseli, vedno pojdite naprej in preteklost pustite za seboj. Pomislite recimo, kaj in kje boste čez 5 ali 10 let in si ne »belite« glave kaj ste naredili narobe, da ni tako kot ste si želeli, ker vsak dan je nov začetek.

Vi pa sebi odgovorite na 1 vprašanje: Kdo ste in kakšna je vaša vrednost?:)

IVANA KEKOVIČ

KARAI

Kdo sem?
Jaz sem Ivana Keković. Prihajam iz Črne Gore. Obiskujem Gimnazijo Bežigrad in končujem 4. letnik.

S katerim športom se ukvarjaš? Malo nam ga predstavi? Kaj potrebuješ? Kakšni so treningi?
Ukvarjam se s karatejem, treniram pri Japonskem mojstru Takashi Tokuhisi že 2 leti. Karate je starodavna borična veščina, čigava velika značilnost je razvoj telesa, duha in osebnosti. Med treningom se učimo usklajevati dihanje, koncentracijo in gibanje telesa, medtem pa poskusimo premagati sebe oziroma osebni razvoj. Na treningih vadimo tehniko, učimo se nove udarce, delamo kate in v parih vadimo tehniko, ki gre ali počasi ali kot sparing.

Zakaj si se odločil ravno za ta šport?
Odločila sem se za to borično veščino ker sam po 5 letih odbojke želela začeti nekaj novega. Pa tudi všeč mi je disciplina, katero pri karateju najbolj dobim.

Kaj te najbolj veseli pri tem športu?
Pri tem športu me najbolj veseli, da se vedno dobro počutim po treningu in tudi to, da sam pripravljena, če bi bilo potrebno uporabiti samoobrambo.

Kaj ti predstavlja ovire ali kaj ti ni všeč?
Najmočnejša ovira, kot pri vsaki borični veščini, je, da se napreduje počasi in se opravlja izpit za novi pas samo enkrat ali dvakrat na leto.

Kako se motiviraš za redne treninge?
Za redne treninge mi je najboljša motivacija sama želja, da se naučim še več in s časom dosežem mojstrski črni pas, ki bi mi veliko pomenil.

Kateri dogodek ti je najbolj všeč ali si nanj najbolj ponosen?
Najboljši dogodki v moji karatejski karieri so za enkrat uspešno opravljanje izpitov pred komisijo. Upam, da bom kmalu začela tudi s tekmovanji.

10 LET OD KAR SEM SE ZALJUBILA V ČRNE IN BELE TIPKE

Če bi kdo delal z menoj intervju in bi me vprašal, zakaj sem začela hoditi v glasbeno šolo, bi mu odgovorila, da je to pač naša družinska tradicija. Mojo mami je spremljala moja babi takrat z edino avtobusno linijo. Potem pa je moja mami spremljala mene. To je bila dva do trikrat tedenska rutina. In zakaj klavir? Ker je bil doma in ker je mami kljub temu, da je bila dana tudi violina navijala za črno-bele tipke češ, da iz njih vseeno prej pride kakšna blagozvočna melodija. In tako se je moja glasbena pot začela...

Marsikdaj se mi ni ljubilo, predvsem v začetku. A sem vztrajala pod budnim in prihodnost napovedujočim pogledom moje mami, češ enkrat mi boš že hvaležna za tole sedenje in štetje, ki je trajalo včasih tudi po več ur. Klavir sem začela igrati še pred vstopom v prvi razred pri profesorici Esteri Cetin, ki je v naših koncih znana kot nepogrešljiva spremljava grajskih večerov, po prefinjeni zabavi hotelskih gostov in tudi kot korepetitorica. Vedno je prijazna do svojih učencev in ne le da poskrbi za pianistično znanje, ona je znala s pogovorom in sladkim priboljškom polepšati dan. Devet let sem se torej urila pri njej. V teh devetih letih sem s klavirjem dosegla marsikaj. V petem razredu sem se udeležila svojega prvega tekmovanja v zadnjem letu pa sem bila del ekipe, ki je snemala glasbo za televizijski oglas. Tako je klavir postal občasno tudi vir zaslužka pa tudi vir novih prijateljev in vez. Po končanih devetih letih pa sem vedela, da vsega ne bom zmogla več, saj sem se odločila za težko pot do svojega življenjskega poslanstva. A klavir je z vsakim letom bolj postajal del mene.

Čisto spontano so se mi odprla nova vrata. Svoje klavirsko znanje sem usmerila še v igranje orgel in tako vsako nedeljo preživim v cerkvi, kjer s svojim znanjem polepšam dan ljudem. Odkrito priznam, da sem v cerkvi samo zaradi glasbe in povezanosti z njo, kot pa zaradi maše same. Dobila sem tudi možnost, da igram oziroma se urim v orglah v Cankarjevem domu. Tako se moja duša polni ob polnosti zvokov. Ko se naberejo težave, sedem za klavir in melodija me opogumi za nadaljevanje. In zdaj, in naprej? Vsekakor bo glasba del mojega življenja. Če že ne bom slavna klavirska virtuoziinja, bom oseba, ki bo drugim in sebi polepšala trenutek s pritiskanjem črno-belih tipk. Priznam, čeprav je težko, da je imela moja mami prav...

Sem Tea Tominc, prihajam iz Koroške in obiskujem gimnazijo Bežigrad. Hodim na solo petje. Sem Katja Stenšak. Prihajam iz Nove Štifte in obiskujem Srednjo medijsko in grafično šolo.

Kateri inštrument igraš?

Tea: Igram na svoje glasilke (lol, pojem). Potrebujem samo sebe, glasilke v dobrem stanju in veliko zagona. Vaje so večinoma usmerjene na treniranje predpone ter posluha. Lahko so lahke, težke, večinoma pa so hecne, saj moraš na tisoč in en način odpirati usta ter spuščati različne čudne glasove.

Katja: Igram kitaro. Kitara je strunsko glasbilo, ki ima po navadi 6 strun. Delijo se na akustične in električne kitare. Kitaro lahko igraš s prsti ali trzalico. Ko se enkrat naučiš kitaro, so vaje preproste. Odvisno je katero vrsto skladbe igraš.

Zakaj si se odločila ravno za to?

Tea: Petje je bilo že od nekdaj moja velika strast, ki je nastala ob prekomernem poslušanju glasbe. Odločila sem se za solo petje zato, ker želim svoj glas izpopolniti in s tem doseči mnoge cilje v življenju.

Katja: Za ta inštrument sem se odločila zato, ker imamo družinski ansambel, kjer sestra igra bass kitaro, brat harmoniko in mi ni ostalo nič drugega kot kitaro. Ko sem sla prvič na vajo se mi je zdelo bedno, ampak ko sem se naučila kako moram brenkati in katere dure igrati mi je igranje kitare postalo nekaj vsakdanjega.

Kaj te najbolj veseli pri tem?

Tea: Najbolj me veseli, ko stopim na oder in se počutim kot doma.

Katja: Pri tem me najbolj veseli to, da ko zaigram pozabim na vse negativne misli.

Kaj ti predstavlja oviro?

Tea: Največja ovira je predvsem pomanjkanje časa za vadbo, toda vse se da, če se hoče.

Katja: Za enkrat mi se nič ne predstavlja ovire.

Kako se motiviraš za redne vaje?

Tea: Motivacija pride kar sama od sebe; če nekaj dovolj hočeš, boš za to tudi trdo delal.

Katja: Za vaje se ne rabim motivirati, saj se ob igranju kitare počutim super.

Kateri dogodek ti je najbolj všeč ali si nanj najbolj ponosna?

Tea: Dogodek, ki se je zgodil meni ali na splošno v svetu glasbe? Ker če meni, potem je to takrat, ko sem prvič stopila na oder in dejansko nisem omedlela od živčnosti (car, saj vem). V svetu glasbe so mi pa najbolj všeč Billboard Music Awards.

Katja: Najbolj všeč mi je ko z ansamblu igramo na kakšni prireditvi ali veselici, kjer vidimo da ljudje uživajo ob naši glasbi.

Kaj bi še kaj dodala?

Katja: Vesela sem, da sem lahko del Cenzure :)

Intervju z UREDNIKO

Maša Iskra je dijakinja, ki je bila zadnji dve leti na čelu Cenzure. Urednica, ki jo bo težko zamenjat. Če je do sedaj še niste poznali, jo boste v nadaljevanju поблиže spoznali.

Kako bi sama sebe opisala v nekaj stavkih?

Čeprav bi lahko rekla, da veliko pišem (morda letos zaradi dela v šoli malo manj), je največja težava, kot verjetno pri večini ljudi, pisati ravno o sebi. No, na kratko, letos obiskujem 4. letnik na Gimnaziji Bežigrad in kljub prepričanju, da smo gimnazijci večino časa za zvezki, se vseeno najde tudi čas za zabavo in sprostitev. Ta čas najraje preživljam s prijatelji, če vreme dopušča zunaj, v naravi ali v centru mesta. Moja velika ljubezen je šport, od prihoda v Ljubljano plešem jazz balet, med vikendi pa igram tenis. Zase bi rekla, da sem po naravi bolj umirjena in da vem kaj v življenju hočem ter sem se za izpolnitev svojih ciljev pripravljena maksimalno potruditi.

Maša, konec šolskega leta zapuščas dijaški dom Bežigrad. V nekaj stavkih strni svoje bivanje v domu.

V dijaškem domu sem preživela 4 leta, ki mi bodo ostala v zelo lepem spominu že zato, ker se vsak posameznik precej spremeni od osnovne šole do vstopa na univerzo, za spremembo pa so "krivi" ljudje, ki jih spozna, situacije, v katere je postavljen in problemi, s katerimi se sooči. Skozi to spremembo sem šla tudi jaz in bivanje v dijaškem domu je doprineslo svoj delež. Tu sem spoznala nekaj čudovitih ljudi, s katerimi sem se spoprijateljila in se naš odnos ni spremenil niti sedaj, ko ne živimo več tako blizu. Poleg tega sem se naučila živeti bolj samostojno, ne bojim se sprejemanja odločitev in se znam prilagajati.

Kaj iz doma ti bo ostalo v najlepšem spominu?

Zagotovo si bom zapomnila prijatelje, ki sem jih tu spoznala, še posebno junijske dni, ko je bilo šole že skoraj konec in smo imeli vsi največ časa za brezskrbno druženje.

Dve leti zapored si bila urednica Cenzure. Kako ponosna si na svoje delo in zadovoljstvo bralcev?

Pri pisanju za Cenzuro mi je najbolj všeč prav to, da je sproščeno, saj lahko pišeš brez okvirjev o svojem razmišljanju, dogodkih v domu, dejavnostih itd. To ni klasična revija ali časopis, zato tudi položaj urednika tu ni neka nadrejena vloga, temveč je vreden prav toliko kot vsak drugi. Vsak pisec je namreč s svojim delom pustil pečat, zato ko odprem Cenzuro nisem ponosna na "svoje delo", ampak na skupno delo, plod katerega je Cenzura.

Kaj bi v prihodnje še dodala v Cenzuro?

V Cenzuro bi dodala čim več prostega pisanja s strani dijakov, ki ni napisano načrtno, temveč je rezultat njihovega ustvarjanja. To je sicer težko dosegljivo, saj ni veliko dijakov, ki bi v prostem času pisali, a že nekaj takšnih prispevkov obogati časopis in ga iz zbirke opisov dogodkov spremeni v sklop umetniškega ustvarjanja.

Na kaj si v svojem času obiskovanja gimnazije najbolj ponosna?

Težko bi izpostavila eno samo stvar. Ponosna sem namreč na vsak posamezen uspeh, saj se zavedam, da sem s tem prehodila še en korak na poti do svojega cilja.

Kje boš nadaljevala študij?

Kje bom nadaljevala študij, ne morem še zagotovo potrditi, saj me čaka še matura. Vpisala sem se na univerzo v Manchestru, na program Sport Management and Psychology, od koder sem prejela tudi ponudbo, a jim moram posredovati še rezultate svoje mature. V Sloveniji sem se vpisala na študij psihologije.

Kaj sporočaš vsem, ki se bodo v prihodnosti priključili k sodelovanju za Cenzuro.

Prihodnjim "cenzuristom" bi rada sporočila, da je ta časopis vse prej kot dejavnost, pri kateri cenzurirajo, vse kar napišeš. Je prav nasprotno - možnost, da izraziš to kar misliš in tega bi se mogli držati vsi.

Maša hvala ti za vsak trenutek, ki si ga namenila Cenzuri.

Intervju z novo vzgojiteljico

Kako to, da ste se odločili postati vzgojiteljica, kaj vas je pritegnilo?

Že od malih nog sem želela postati nekdo, ki bo delal z ljudmi. Želela sem kakršno koli delo z ljudi, s starejšimi, mlajšimi, mladostniki, učila sem tudi rolanje, poučevala sem matematiko in fiziko, delala sem v domu za starejše in še več. V dijaškem domu mi je bil pa vedno poklic, katerega sem si iskreno želela. Zato sem se pozneje tudi odločila za študij in magisterij sociologije, trenutno pa še delam doktorat iz socialne gerantologije - veda o starejših ljudeh in staranju.

Vam je v domu lepo, kaj vam je najbolj všeč in kaj najmanj.

Zelo. Najbolj všeč mi je to, da sem venomer v stiku z mladimi. Kaj mi je pa najmanj všeč? Včasih me pasivnost nekaterih dijakov žalosti, oziroma se mi zdi škoda, da pri toliko mladosti in energije, sedijo doma in ne želijo delati vsega kar jim je v domu ponujeno in še več.

Kako ste se vpeljali v kolektiv in v dom sam?

Na začetku sem se spoznavala. Najpomembnejše mi je bilo, da spoznam svoje dijake in etažo pod nami (A2 in A1, op.p.). Potem so prišli na vrsto tudi sodelavci, da so mi pomagali, mi dali nasvete, me orientirali. Stavbo verjetno spoznavam še danes, ne vem, kam pelje vsak hodnik. Sicer mi je tukaj zelo lepo.

V domu ste zaradi zamenjave vzgojiteljice Darje. Kako bo ko oziroma če se ona vrne?

Najverjetneje bom jaz odšla, ko se vrne. Seveda bi z največjim veseljem ostala, a bomo videli kako se stvar razplete.

Ste zelo dobri v matematiki in fiziki, ponujate tudi inštrukcije znotraj doma. Kako to?

Vse zahvale gredo moji učiteljici v osnovni šoli, ki me je za predmeta navdušila in me veliko tudi naučila. Ne vem zakaj, dobro mi gresta in nikoli me nista odbijala. Mislim, da je treba dijaku, učencu ali študentu dati zagon, če je v nečem dober in ga podkrepiti in mu ne vzeti veselja, če v nečem ni.

Kakšno je vaše mnenje o šoli?

Zdi se mi, da šola ni vse in včasih s šolo mnogo preveč pritiskamo na mlade. Človeka namreč ne prepoznaš po njegovih ocenah, temveč po tem, kaj je naredil v svojem življenju in kakšen človek je do drugih.

Radi berete?

Ja, vendar časa zmanjkuje. Potrebno bi bilo več branja, sploh med vami, tudi poezije in drugih del, ne samo tisto, kar imate za domače branje. Brati knjige za dušo je namreč nekaj povsem drugega, kot branje zaradi prisile šole. Rada pa berem praktično vse, kar mi pade v oči. Ravno pa sem prebrala Elizabeth Lucas: Vse se uglesi in izpolni, sicer za študij, a zdi se mi primerna tudi drugače za vse starosti, saj jo vsakič ko jo znova prebereš verjetno razumeš drugače, ukvarja pa se predvsem z življenjem v starosti.

Še inštruirate matematiko in fiziko?

Ja, sedaj je že približno deset let. Sem pa že mnoge uspešno pripeljala skozi osnovno in tudi srednjo šolo. A problem je v tem, da velikokrat dijaki pridete do mene zadnji dan pred testom in takšne situacije otežujejo moje delo, a tudi tako se nekako da.

Kaj bi sporočili dijakom?

Želela bi, da ste tudi vi aktivni, da bi skupaj uredili učilnico in bi se nekajkrat dobili in se družili, igrali družabne igre, kartali itd.

Hvala za Vaše odgovore. Hvala vama.

MOZAIK ZAPOSLENIH

Opiše se, kakšen si bil kot dijak?

Nataša: Kot dijakinja sem bila precej aktivna na raznih področjih. Poleg šole sem aktivno trenirala atletiko, največkrat dvakrat dnevno. Za mene je bilo srednje šolanje precej turbulentno. Po prvem letniku sem se jeseni prešolala v drugi letnik na drugo šolo. Takratni sistem – usmerjeno izobraževanje je omogočalo dokaj lahek prehod zato nisem izgubila letnika. Čeprav mi je bila nova šola takoj všeč, ni šlo brez težav. Med novimi sošolci se sprva nisem počutila dobro kar se je kazalo tudi na učnem uspehu. Močno se je poslabšal. Sledile so še običajne najstniške skrbi in težavam ni bilo videti konca. Na srečo se je vse izšlo dobro. Ob podpori družine in nekaterih profesorjev sem drugi letnik izdelala pozitivno. Dobila sem nov elan, zagon, dosegla višjo zrelost, samostojnost, postala sem samozavestnejša in srednjo šolo zaključila z odliko. Ob tem sem še napredovala v atletiki in se ukvarjala še z mnogimi drugimi aktivnostmi kot je bilo slikanje, ure pravljič v knjižnici, izdelovanje lutk za šolsko lutkarsko skupino, itd. Čeprav so bila izredno naporna leta, danes gledam na njih kot pomembna v mojem razvoju. Menim, da se je vse zgodilo z namenom.

Urša: Redno sem hodila v šolo, nisem marala tistih, ki so zmeraj špricali in se probali izogniti vsem dolžnostim. Vedno pa mi je bila pomembna pravičnost profesorjev in njihova spoštljivost do nas dijakov. Nisem bila tipična najstnica, saj me niso zanimale droge, alkohol in nore žurke. Bila sem vodnica pri tabornikih, s katerimi smo veliko hodili okrog in se družili med vikendi, hodili na bivakiranja, v gore in na tabore.

Mišo: Uhhhh, a sploh upam povedati :D Ampak ajde ok, se bom tako nekako izrazil... Kot dijak sem bil nemiren in ta prav »živc«. Šola me ni zanimala, bolj pomembno mi je bilo vse drugo kakor pa šola in knjige. Od knjig, kar jih je bilo celo srednjo šolo, sem videl le »plonk« listke in fotokopirane zvezke. V drugi polovici vsakega šolskega leta je bil vedno prisoten en zvezek za vse predmete...Pa še tega je nosil sošolec, ker je imel vedno torbo... Če sem imel napovedano spraševanje, sem si sposodil zvezek od sošolca (tistega s torbo) in si skopiral snov, pa še to 4 strani na en list, ker je bilo ceneje. Kar je pa ostalo, sem pa porabil za kavo, ko sem konstantno šprical matematiko. Kako me je zaznamovalo? Nekje v prvem letniku srednje šole sem se začel zanimati za film in vse povezano s filmom, tako da sem takrat veliko ustvarjal na scenarijih in me je to zaznamovalo vse do danes. Danes ustvarjam video projekte (snemanje, montaža, produciranje), leta 2012 sem celo posnel svoj prvi celovečerni film Prelomnica, ki je premiero dočakal v slovenskih kinematografih. Najdete ga lahko na partisu... Tisti ki downloadate filme veste kaj je to :) Poleg svojega dela v dijaškem domu, še danes v privatnem življenju ustvarjam video projekte, lansko leto smo v dijaškem domu naredili tudi kratki film z naslovom AJDA, ki ga lahko pogledate na Youtubeu.

Anja: Kot dijakinja sem bila pridna upornica...

Marko: Kot dijak sem bil resen in odgovoren. Štiri leta sem preživel v dijaškem domu (v domu smo bili samo fantje) kar me je dodatno »izklesalo«. To obdobje je bilo »težko«. Žal nisem našel osebe, ki bi ji lahko zares kaj povedal o sebi in o dogajanju v meni (tudi v vzgojitelju je nisem našel; zato se danes bolj zavedam pomembnosti moje vloge). Pogrešal sem iskrenost in podporo. Drugače sem počel marsikaj (treniral tudi borilno veščino), veliko jedel, se preganjal z mopedom, poslušal tujo glasbo 80 let (šparal in si kupil glasbeni center in 150 w zvočnike) in sanjal o dekletih, prijateljstvu in ljubezni.

Mojca Ropoša: Oh, kje je že to... Bila sem povsem običajna dijakinja, s pozitivnimi ocenami brez popravnih izpitov in nekaj neopravičenimi urami. Čas prve ljubezni. V tem obdobju sem se nenehno spraševala, če sem si izbrala pravo šolo za poklic, ki bi ga opravljala z veseljem.

Sabina: Bila sem pridna, delavna, odgovorna dijakinja. Pomembno mi je bilo, da sem bila v šoli uspešna. Seveda je k temu pripomogla tudi stroga vzgoja mame. Je pa bilo srednješolsko obdobje eno lepših obdobji v mojem življenju. Takoj bi se vrnila v ta čas.

Vanda: Bila sem uspešna dijakinja, profesorji so mi šli pa na živce! Najbolj pomembno mi je bilo, da dobro opravih šolske in obšolske obveznosti, preostali čas pa namenim druženju in pohajkovanju s prijatelji in kužkom.

Andrej: Precej družaben, po načinu razmišljanja zelo samosvoj. Rad sem se družil z vrstniki, poslušal glasbo, obiskoval koncerte in festivale, igral kitaro, kolesaril, bral knjige. Če je le bila priložnosti, sem potoval po bližnjih in daljnih krajih, navadno s prijatelji, na štop. Prosti čas sem rad preživil tudi v naravi. V šoli sem bil zelo temeljit, a le pri predmetih, ki so me zanimali. Rad sem se tudi zabaval, včasih celo nekoliko preveč.

Kakšni se ti zdijo današnji dijaki DDBja? Kako bi jih opisal?

Nataša: Zelo različni. Kot vedno. Mislim, da jim v poplavi vseh informacij, možnosti, trdih družbenih norm ni vedno lahko. Saj mladini nikoli ni bilo lahko. Vendarle se mi zdi, da ritem današnje družbe ne prizanaša mladim. Pogosto se v teži vseh virtualnih potreb, nenapisanih družbenih – hudih norm, itd. ne znajdejo najbolje. Nimajo časa, da bi se posvetili sami sebe, se odkrivali, odkrivali pristna prijateljstva... Zato sem toliko bolj vesela, ko vidim nasmejane obraze, željne ustvarjati nekaj koristnega, se družiti s prijatelji na zdrav način, pomagati. Menim, da so naši dijaki večinoma še takšni.

Urša: Uf, težko bi rekla za vse naše dijake, ker nekako najbolj poznam dijake, ki jih imam v skupini. Dijaki, ki so v maji/najini skupini so zelo zanimivi, zelo različni in vseeno povezani. To me pomirja. Če kaj želim dijakom oziroma mladim nasploh, je to, da bi si tukaj našli nekaj prijateljev, v družbi katerih bi lahko bili to, kar so, bili sproščeni in bi jim lahko zaupali. To je bilo zame vedno največje bogastvo, v najstniškem obdobju pa še prav posebej. Skrbi me za tiste, ki ne najdejo nikogar, ki bi jim bil blizu, bi se mu lahko odprli. Včasih lahko to mesto začasno zapolnimo odrasli, a vendar ne za dolgo. Zato spodbujam dijake, da se udeležijo različnih dogodkov, dejavnosti, projektov, ker tam mogoče najdejo nekoga z istimi interesi, ki pa mogoče ni iz njegove vzgojne skupine in ga drugače ne bi nikoli spoznal.

Mišo: Današnje generacije dijakov (ne samo v DDB, ampak na splošno) se ne razlikujejo dosti od generacije, ko sem jaz bil dijak. Dijaki so si različni, vsak ima svoje dobre in slabe lastnosti, dobre in slabe dneve, ljubezenske težave, težave v šoli, itd...tako, da opisa za današnje dijake nima. Pomembno je to kako z njimi lahko funkcioniraš.

Anja: Pestrost je kot v deževnem gozdu, jaz pa še ne poznam vseh vrst, a sem v fazi odkrivanja.

Marko: Vsaka generacija prinese nekaj drugačnega, novega. Ste bolj ozaveščeni, kritični in zahtevni. To je dobro. Preveč časa pa zabijete na telefonu in PC (živite v lažnem svetu, ki je na trenutke lažji, enostavnejši), kar vam po mojem mnenju škodi. Pogrešam vašo večjo pripadnost domu, matični vzgojni skupini in sosedu. V bistvu se ne poznate - ste osamljeni? Pri nas imate lepe možnosti, imamo mešane vzgojne skupine in ogromno možnosti druženja in sodelovanja.

Mojca Ropoša: Dijaki so si med seboj zelo različni. Nekateri so nenehno za svojimi računalniki, eni se učijo medtem, ko drugi komaj čakajo, da bo konec učnih ur. Vedno vem kdaj je ura 18.00 in dobro je, da so dovolj široke stopnice. Sabina: V večini se mi zdi, da so veseli, razposajeni, uživajo v brezskrbnosti, se radi zabavajo,... Seveda je pa težko posploševati, ker so povsod izjeme, tako tudi med našimi dijaki.

Vanda: Pisana družčina, ki se uči prilagajanja življenju v skupnosti.

Andrej: Dijaki, ki bivajo v DDB, so si med seboj zelo, zelo različni. Ker se od svojih vrstnikov lahko veliko naučimo, je to super, če je pri vseh prisotna velika mera strpnosti in sprejemanja. Te pa včasih, tudi pri dijakih DDB, manjka. Današnji dijaki so tudi precej bolj konformistični, kot so bili najstniki pred desetletji. To je v veliki meri odraz modernega okolja, ki od posameznika zahteva omejenost, usmerjenost, prilagodljivost, posledica multimedijskih vsebin, ki učinkovito določajo enake ideale in vrednote mladih, ter načinov nadzora, ki preprečujejo odklone. A svet pač je, kakršen je in večina današnjih najstnikov se kar dobro znajde v njem.

MOZAIK ZAPOSLENIH

Kaj si se naučil pri svojem delu v DDBju? Zakaj opravljaš to delo?

Nataša: Septembra bo 20 let kar sem v domu. Sprva sem bila zaposlena kot vzgojiteljica, zadnjih 7 let pa kot ravnateljica. Prišla sem do mnogih spoznanj, si nabrala ogromno izkušenj pri delu z mladimi, sodelovanju z ostalimi kolegi in vodenju zavoda. Naučila sem se, da obstaja veliko poti do uspešnega rezultata, mnogo načinov kako delati z ljudmi, da smo kot skupnost uspešni. Mladi se v bistvu niso veliko spremenili. Če gredo časi naprej in so morda sedaj v ospredju neke druge vrednote, norme, želje po hitrem rezultatu itd., so še vedno najpomembnejše potrebe kot so pozornost, razumevanje, empatija. Vsak človek si želi biti sprejet in razumljen. Na nas pa je, da smo sposobni empatije in pozornosti do sočloveka. To velja za delo z mladimi kot sodelovanju s kolegi, če se naslonim le na naš dijaški dom. Sicer pa mislim, da bi tega moralo biti več na splošno, med vsemi ljudmi. Delo z mladimi je največkrat lepo. Najlepše je gledati dekleta in fante, kako z leti zorijo, so ustvarjalni, uspešno zaključijo šolanje in se pogumno podajo novim izzivom naproti.

Urša: Od najstnikov v domu sem se veliko naučila in se še vedno učim. To delo mi je všeč, ker toliko kot lahko ponudim nekih svojih znanj in življenjskih izkušen, veliko dobim tudi od dijakov, lekcij, znanj, uvidov, pogledov na življenje.... Nimam uvida v to, kaj oni dobijo od mene, imam pa vpogled v to, kaj jaz dobim ven iz tega procesa....in to je neskončno učenje. Ko dijake bolje spoznaš, njihove individualne zgodbe, okoliščine, osebne boje, ki jih bijejo nekateri....jih občudujem in ko naletiš na nekatere posameznike, se jim lahko enostavno na tiho prikloniš.

Mišo: Ko sem bil jaz v vaših letih nisem razumel odraslih, zakaj mi vedno nekaj težijo in me omejujejo (tudi s svojimi starši sem bil vedno v konfliktu), danes sem jaz v vlogi tistega, ki »teži« vam. Verjetno ker sem bil »živc« v mladih letih, zdaj pri svojem delu razumem nekatere dijake, ki nasprotujejo pravilom domskega reda. Kljub temu, da se včasih pojavi odklonsko vedenje pri dijaku ali dijakinji, ga/jo razumem in takrat skozi pogovor najdeva skupno točko (jaz poslušam dijaka, on posluša moj nasvet).

Kaj sem se naučil pri svojem delu? Predvsem to, da je danes mlade potrebno poslušati in jih »slišati« ko s svojim vedenjem izražajo svoje mnenje ali pa svoje stališče. Današnji mladi povsem drugačni kot smo bili mi in da je z današnjo mladino potrebno veliko komunikacije in razumevanja.

Kaj ti je najbolj všeč? Pri svojem delu mi je najbolj všeč to, da lahko nekatere svoje znanje prenesem na dijake, predvsem znanje na področju filma in da z dijaki lahko ustvarjamo video projekte tukaj v domu.

Zakaj opravljam to delo? Ko pomislim svoj začetek v dijaškem domu je malce smešen. Prijavil sem se na razpis za prosto delo varnostnika...nisem niti upal da bom sprejet...potem pa so me poklicali, kdaj lahko pridem delat :) Če sem odkrit sem pred svojim prihodom v DDB, razpise za delo varnostnika opazil nekajkrat, potrebovali pa so jih nekateri dijaški domovi po Sloveniji. Takrat sem si rekel »ma ni šans, da grem delat tja, kdo se bo ukvarju z mularijok...če pa pomislim zdaj, sem vesel, da sem dobil službo v našem dijaškem domu, saj sem se pri delu z mladimi našel in bom vsekakor ostal v šolskem sistemu, ker verjamem, da lahko s svojim delom, življenjskimi izkušnjami in prisotnostjo pomagam mladim na različnih področjih in jih usmerim v pravo smer, ko je to potrebno. Kot veste že sami, delo varnostnika ni osredotočeno samo na zapisovanje v nočnem času ali pa odklepanje pralnice, računalnice, igrišča, itd... ampak je bolj povezano z vzgojnim delom. Zase lahko rečem (verjetno pa tudi za ostale varnostnike v našem domu), da smo tukaj, da smo vam v pomoč, ko potrebujete pogovor, nasvet starejše osebe ipd.

Anja: Čaka me še veliko učenja in tega se zelo veselim. Všeč mi je, ker je delo vzgojitelja kreativno in ob mladih se težko postaraš!

Marko: Zelo veliko in se še vedno učim. Vsak dijak oz. dijakinja je moj učitelj, ki me ves čas spominja na lepote življenja in spoznavanja in sprejemanja samega sebe in druge. Ko delaš z mladimi si večno mlad. Zelo močno se zavedam dejstva, da je naša prihodnost odvisna od vas mladih (mladih, ki ste družbeno kritični), kateri lahko spremenite in oblikujete boljšo, prijaznejšo in strpnjejšo Slovenijo (se že veselim).

Mojca Ropoša: Predvsem sem spoznala nove ljudi, ki so kot kamenčki v mojem mozaiku in vsak kamenček ima svoj pomen. Vsak sodelavec mi je bil s svojo dano izkušnjo v veliko pomoč pri opravljanju dela vzgojiteljice. Všeč mi je, ker moje delo ni enolično. Vsak dan je na račun dijakov drugačen, nepredvidljiv. Smo kot ena velika družina z različnimi težavami in veliko mi pomeni kadar jih skupaj pozitivno rešimo.

Sabina: V svojem delu uživam. Rada delam s številkami, rada delam z ljudmi, rada se lotevam novih, neznanih področij. Najpomembnejše pa je to, da delam v super kolektivu in tudi zaradi njih grem zjutraj z veseljem v službo. Spoznala sem nekaj čudovitih oseb in z njimi stkala prijateljsko vez.

Vanda: Nemogoče je ustreči tisočermi okusom, potrebam in pričakovanjem v zvezi s prehrano v domu in ob tem še upoštevati strokovne smernice in omejena finančna sredstva, zato se ob kritikah ne metati ob tla. Všeč mi je kreativno delo in plača ter zdravi odnosi v kolektivu.

Andrej: Pri delu vzgojitelja mi je všeč to, da je delo lahko precej dinamično. Vzgojitelji imamo možnost delati z mladostniki na zelo veliko različnih, zanimivih, zabavnih načinov, če imamo za to voljo in energijo. Mislim, da imamo zaposleni v DDB možnost, da dijakom, vsaj nekaterim, pomagamo ustvarjati boljši prostor za odrasčanje in osebnostni razvoj. Med delom v dijaškem domu sem se veliko naučil o komunikaciji z in med najstniki, pa tudi z njihovimi starši. Zakaj opravljam to delo? Zato, ker ga lahko in ker se pri tem, vsaj večino časa, počutim v redu.

Kaj bi rad sporočil dijakom ali enemu dijaku?

Nataša: Pohvalila bi vse dijake, ki se trudijo dati družbi pomemben doprinos. V tem obdobju je to uspešno šolanje, prijazno – prijateljsko vedenje do vrstnikov in drugih ljudi, solidarnost, so ustvarjalni in se večkrat uzrejo vase, da bi ugotovili kdo so, kje so in kam si želijo. Rada bi jim sporočila, da se naj trudijo za svoje cilje. Vendar ne na škodo drugih ljudi. Naj vztrajajo na svoji poti. Naj ne pozabijo, da na poti niso sami. Vedno se najde nekdo, ki jim lahko, da oporo.

Urša: Rada bi čestitala vsakemu posamezniku, ki zbere pogum, da kljub strahu premaga ovire, ki jih zazna v svojem življenju z namenom, da nadaljuje svojo pot v smeri proti najboljši verziji sebe (tistim, ki jih poznam in tistim, ki o njih ne vem nič). ALWAYS WORK TOWARDS BECOMING THE BEST VERSION OF YOURSELF (s čim manj primerjanja z drugimi!). Jure Bončina, Tim Hvala, Hasan Ljubljankić, David Janež, Oksana Khomchuk in Tamara Stevanova.....hvala, ker ste del svoje poti delili tudi z mano. Čestitke za pogum in močno voljo. Ste neverjetni in nenadomestljivi. Srečno!

Mišo: Rad bi vam sporočil, da ne glede na šolo katere ste se vpisali, ne obupate nad svojimi sanjami oz. tistimi stvarmi katere bi radi v življenju počeli.

Če želiš biti igravec ali igralka v gledališču, filmu, ipd... NE OBUPAJ nad temi sanjami, saj je danes možnosti, da to počneš ogromno. Na FB obstajajo strani, ki se ukvarjajo z avdicijami. Pred kratkim sem v enem od slovenskih filmov videl dijakinjo, ki je prejšnje leto bila pri nas v domu. Če želiš biti glasbenik, NE OBUPAJ. Če nisi v bendu, začni solo kariero. Poskusi z nastopi na festivalih, ipd. Lahko tudi na Youtubu narediš svoj kanal kjer objavljaš svojo glasbo...pa saj veste kako to gre ☐. Ni nujno, da boš slaven/slavna, lahko pa nekdo opazi tvoj talent in te povabi na koncert ali nastop...in tako se tvoja glasbena pot lahko začne. Skratka možnosti je veliko.

Želiš biti plesalka/plesalec. NE OBUPAJ. So avdicije, ki vam to lahko ponudijo, so tečaji in so nadaljnja šolanja.

Lahko bi našteval v nedogled, ampak pomembno je, da NE OBUPAŠ. Ne bi vam rad olepševal stvari, ampak na vaši življenjski poti, bodo lepi in uspešni vzponi in vsekakor bodo tudi veliki grdi padci. Pomembno je, da se pobereš in greš naprej ter da vztrajaš!

Anja: Napredek se vedno zgodi izven cone udobja!

Marko: Nihče izmed nas ni enak in tudi ne bo (nikoli ampak res nikoli ne posnemajte drugih). Vse kar se dogaja okoli vas je namenjeno temu, da boste najprej spoznali in sprejeli sebe, nato pa še druge (še posebej velja v odnosu fant – dekle). In ko boste spoznali sebe, boste vedeli kdo in kaj ste; ugotovili boste, da imate v sebi mnogo darov, sposobnosti in talentov, ki ste jih spregledali ali zanemarili in zaradi katerih je lahko ta svet lepši. Brez LJUBEZNI pa ne gre (pomeni imeti se rad in se sprejeti, takšen kot si in sprejemati druge takšne kot so); v sebi jo je potrebno negovati. Žal prevečkrat želimo pomagati drugim in jih spreminjati, sebi pa ne znamo oz. ne zmoremo. In ko boste to spremenili in spoznali, boste sčasoma postajali svobodni. Spoznali boste srečo – iskrico v sebi in začeli ustvarjati in uživati življenje.

V življenju bližnjic ni (tudi supermenov ne), vse se vam vrne, tako ali drugače!!

In za konec: življenje je ljubezen, je največji dar, katerega lahko podarite sebi in drugim.

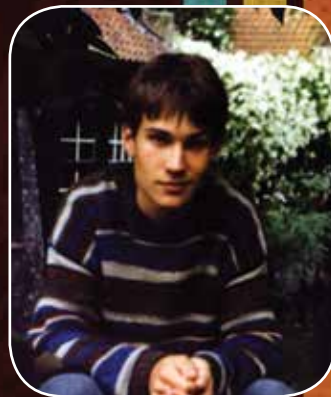
Imejte se radi, ker ste nekaj posebnega. BREZ VAS NE GRE.

Mojca R.: Mislim, da ne bi bilo pravično do drugih, če bi pohvalila samo enega dijaka. Največ mi pomeni, če so prijatelji in si med seboj pomagajo. Za nekatere vem, da bodo ravno zaradi skupnega bivanja in dogodivščin v domu prijatelji za celo življenje.

Sabina: Uživajte življenje!!!

Vanda: Zdrav življenjski slog, vključujoč zdrave prehranske navade, ki ga boste pridobili sedaj, vas bo spremljal vse življenje. Pa še: vaše realno življenje je vrednejše in boljše, kot življenje, ki ga spremljate »on line«.

Andrej: Spoštujte sebe in druge, bodite iskreni do sebe in drugih, vsaj nekateri vam bodo to vračali. Pa to česar se lotite, skušajte čim bolj opraviti.

VTISI IZ TUJINE

Katja Kozlevčar

Nekaj dni pred odhodom so me začeli obdajati mešani občutki, saj nisem vedela kaj naj pričakujem. Pred mano je bilo namreč povsem novo doživetje.

V nedeljo, 24. januarja je skupina šestnajstih dijakin vzgojiteljske šole v okviru projekta Erasmus+ odletela v Anglijo, kjer smo opravljale prakso. Zame, kot za marsikatero drugo, je bila to prva vožnja z letalom. Na začetku me je bilo malo strah, a ko smo bili nad tlemi, sem ugotovila, da je leteti super.

V naš hotel smo prispele šele v večernih urah, zato smo prve vtise o mestu dobile šele naslednji dan. Naslednja dva dni smo namenili obisku kolidža, kjer se šolajo vzgojiteljice. Sodelovale smo pri njihovem pouku ter z dekleti navezovalle stike. Zanimivo mi je bilo opazovati njihov pouk, ki poteka zelo drugače. Prva stvar, ki me je presenetila, je, da imajo zelo malo miz, zato nekateri delajo kar na tleh. En prostor je razdeljen na dve učilnici. Na začetku ure profesorica naredi uvod, nato pa poteka skupinsko delo. Dijaki dobijo liste z vprašanji, na katerih je QR koda, ki je pot do spletne strani z literaturo, s pomočjo katere odgovorijo na vprašanja. Torej za delo potrebujejo mobilne telefone ter računalnike. Tudi veliko zapiskov imajo kar na računalniku. Ne predstavljam si, da bi tudi pri nas potekal pouk tako.

V petek smo odšli na zasebno šolo Woodhouse Grove, kjer je pouk bolj podoben našemu. Tudi na tej ogromni šoli smo bili prisotni pri pouku. Njihovi učenci nosijo uniforme, s svojo vljudnostjo in prijaznostjo pa skrbijo za prijetno in sproščeno vzdušje na šoli.

V soboto smo se z vlakom odpeljali mesto York, kjer smo si ogledali katedralo ter čokoladnico. Nedeljo smo izkoristile za počitek, šoping ter za zadnje priprave na prakso v vrtcih, ki je potekala naslednji teden.

Tudi njihovi vrtci so precej drugačni od naših. Tam se otroci ves čas igrajo in nimajo načrtovanih dejavnosti tako kot pri nas, v vrtcu so obuti v čevlje, hrano si prinesejo s seboj...Njihove vzgojiteljice se ne vključujejo veliko v njihovo igro, ampak otroke bolj opazujejo ter si zapisujejo, kaj počnejo.

Domov smo se odpravili v soboto, 5. 2. v večernih urah. V Slovenijo smo se vrnil polni novih odkritij, spoznanj, izkušenj in doživetij, ki nam bodo za vedno ostala v spominu.

PRAKSA NA DUNAJU

Martina Frančeskin, Nika Kodrič

Na Dunaj smo se odpravili 1. aprila, kjer smo preživel 1 mesec. Tam smo stanovali v hostlu, kjer smo si našle veliko novih prijateljev (od Čehov, Slovakov, Hrvatov, pa do Nemcev, Romunov, Avstrijcev...). Ta mesec smo uživale kar se da na veliko. Seveda smo tam delale in opravljale obvezno prakso, preostanek dneva, ko smo bile proste, pa smo preživele po klubih ali kar v postelji (spale seveda!). Na Dunaju smo se veliko novega naučile, in spoznale, da se je na Dunaju veliko lažje orientirati kot v Ljubljani. Seveda, tudi v žalostnih in resnih trenutkih ni manjkalo smeha. Spoznale smo, da angleščina ne velja več kot svetovni jezik, ker ga je, kot smo tudi same videle in slišale zamenjala srbohrvaščina, haha. Z novimi prijatelji nismo izgubile stikov, saj se slišimo skoraj vsak dan in ko bo možnost, sva se odločili, da greva k njim na obisk, ker že pogrešamo en drugega. Čeprav Dunaj ni veliko oddaljen od Slovenije, smo se imele bolje kot drugi, ki so mesec preživel v Španiji, Madžarskem, Franciji...

MOZAIK ZA

OBRABRAZ

Na svoj obraz sem prvič postal pozoren, ko sem bil star 11 let. Leto mlajši sosed je takrat že imel neko »moderno« frizuro in je ravno odhajal na šolski ples, meni pa tozadrevni dogodki niso pomenile še čisto nič. Videl sem njegovo »moderno« frizuro, in naenkrat se je zgodilo. Videl sem ga čisto drugače. On, mlajši, popolnoma pripravljen za ples, pripravljen za punce. Jaz pa ne. Totalno sem mu zavidal.

Od takrat dalje je bil moj obraz deležen zelo pogoste pozornosti. Pogosto sem se gledal v ogledalo, popravljal frizuro, se gledal pod koti, v katerih sem si bili najbolj všeč. Ja, bil sem precej pozoren na svoj obraz. Obnašal pa sem se seveda drugače. Kot da mi to nič ne pomeni. Vsaj kako leto je trajala ta izjemna pozornost, fokusiranost na obraz. Potem pa je počasi bledela. Do dopolnjenega 18. leta zelo počasi, kasneje pa za odtonek hitreje.

Tako kot verjetno večina izmed vas, sem se spraševal, ali imam prevelik nos, ali mi ušesa preveč štrlijo, ali imam preveč mozoljev, fak, lase imam res čudne. V ekstremnem obdobju najstništva se mi je obraz zdel poln pritiklin in oteklin. Drži. Težko sem pogledal v obraz punco, ki mi je bila zelo všeč. Morda bo odkrila napako. Napako na obrazu. Ne bom ji všeč. Katastrofa. Tudi v ogledalo sem se težko pogledal. Nisem si bil všeč. Bolj kot sem se gledal, več napak sem odkril. Manj sem bil zadovoljen sam s seboj. Sem pa takrat odkril, da mi najbolj pomaga, da se gledam v ogledalo, ki stoji v najbolj temnem delu stanovanja; na hodniku. Tam sem malce manj videl, zato pa sem si več lahko predstavljal. Bil sem si bolj všeč. Pred tem ogledalom sem se odrinil od dna nezadovoljstva s svojim obrazom.

Bolj kot sem postajal zadovoljen s seboj, bolj zadovoljen sem bil z obrazom. Pomagalo mi je, da sem imel punco. In da sem bil menda všeč tudi drugim. Pomagalo mi je, da sem hodil na zabave. Pomagalo mi je, da sem delal stvari, ki so mi bile všeč in v katerih sem dobil potrditve prijateljev, sošolk,... Pomagalo je, da sem igral kitaro. Risal. Bral. Pomagalo mi je, da sem se čedalje bolj zavedal, da sem neponovljiv, edinstven, da mi nihče ni čisto podoben. Čedalje več sem se smejal. Skupaj s prijatelji zbijal šale na račun svojega obraza, še posebej nosu, ušes,... Počasi sem se vedno bolj sprejemal, vedno v večjem obsegu,..... To delam še danes. Vsak dan.

O obrazih se spomnim ene zgodbe. Povedala jo je Manca Košir. Govori o tem, da je neka terapevtka, ki je delala z starši otrok, ki so odvisni od mamil vprašala očeta, ki je na dolgo in široko govoril o svojem sinu, kakšne barve oči ima njegov sin? Oče je bil strašansko presenečen. Ni vedel. Vedel se je kot zelo skrben oče. Avtorica se sprašuje, ali je oče tega otroka sploh pogledal v obraz? V oči? Ali ga je samo spraševal o tem, kako je bilo v šoli, kaj so pisali, kakšno oceno je dobil,...

Tišina je nevaren zvok. Pogled v oči pa po mojih izkušnjah zelo nevarna gesta za fante, moške, pri katerih je občutek moškosti prevladujoč. Kaj gledaš, a? Imam občutek, da mnogi ne zdržijo ne tišine ne pogleda. Manca Košir se sprašuje, ali je gledanje v obraz lahko veliko bolj intimno dejanje kot strasten seks z zaprtimi očmi. Pogled v obraz terja to, kar si vsi najbolj želimo, in česar se mnogi najbolj bojijo – bližino.

Lia Zuljan

Hasan Ljubijankić

H. Lj.

OBRABI PRIHODNOSTI
ODVISNOST OD TELEFONOV
JE LAHKO TUDI BOLEZENSKA

Enaindvajseto stoletje nam je prineslo veliko novega, a ne nujno dobrega. Počasi smo se nehali zavedati, da živi svet zamenjujemo z virtualnim svetom. Smo postali odvisni od tehnologij? Še lahko živimo brez mobilnih telefonov?

Pametni telefoni so za večino ljudi postali nepogrešljivi, saj zelo olajšajo vsakodnevno življenje. A povečuje se tudi nezdrava odvisnost od telefonov. Malčki v vozičkih tipkajo po zaslonih, namesto da bi se igrali z igračo, mladostniki svoj prosti čas vse raje preživljajo v družbi s telefonom. Problem je resen, opozarjajo strokovnjaki. Beseda nomofobija, kot so poimenovali to sodobno odvisnost, je nastala iz angleškega izraza »no mobile« leta 2008. Težava je, da večina ljudi tega pojava ne razume kot odvisnost.

Pomemben vpliv družine

Z vprašanjem, ali smo lahko odvisni od telefona, sem se obrnila na Center pomoči pri prekomerni rabi interneta Logout. V Logoutu so zbrani posamezniki, ki uporabljajo in podpirajo digitalne tehnologije ter njihove vsebine, hkrati pa jim ni vseeno za tiste, ki nad njimi izgubljajo nadzor. Verjamejo, da lahko sleherni uporabnik, ki je nadzor izgubil, znova vzpostavi bolj zdrav odnos do rabe tehnologij in tako vnovič polno zaživi. Vedeti je treba, da so nekateri bolj dovzetni za razvoj zasvojenosti kot drugi, pojasnjuje psihologinja, strokovna vodja in svetovalka Petra Belina, na pojav zasvojenosti pa vpliva več dejavnikov. Med drugim nezdravi vzgojni slogi, zasvojenost v družini, težave v družinskih odnosih. Pomembna je osebnost posameznika: k zasvojenosti prispevajo nizka samopodoba, težave pri vzpostavljanju socialnih stikov v živo, vpliv vrstnikov in širše družbe. Merilo zasvojenosti s telefonom pa ni čas, ki ga kdo preživi z njim, temveč vsebina in vpletenost.

Dokler napravo uporabljamo z določenim namenom, ne zgolj za preganjanje dolgčasa in zabavo, je tveganje za nastanek zasvojenosti manjše. Če z napravami odganjamo dolgčas oziroma zadovoljujemo katero od potreb, ki jih v realnem življenju ne moremo – če si na primer zvišujemo samozavest z objavljanjem fotografij na FB – večja je nevarnost, da posameznik postane zasvojen.

Značilnosti zasvojenih

Zasvojeni se začnejo odmikati od prijateljev in družine, razlaga Belinova, mnogi opustijo aktivnosti, ki so jih včasih veselile. Začnejo izostajati v šoli in izgubljati občutek za čas. Postanejo razdražljivi; na odvzem telefona se odzovejo zelo burno. Tako se konča uporaba in počasi začne zloraba mobilnega telefona.

Odvisnost od telefona je sicer močno podobna drugim odvisnostim – od droge, alkohola... Razlikovati pa je treba med zasvojenostjo in odvisnostjo. Pri odvisnosti gre v osnovi za fizično odvisnost. To pomeni, da v telo vnašamo določene snovi, telo se nanje navadi in brez njih ne more več normalno delovati. »Če telo te snovi ne dobi, lahko pride do odtegnitvenega sindroma oziroma abstinencne krize, ki jo spremlja tresenje, čezmerno potenje, nervoza...« razloži Belinova. Zasvojenost pa

pomeni vedenje, s katerim ne moremo prenehati, četudi vidimo, da nam škoduje – telesno, socialno in psihično.

Oseba sicer skuša s škodljivim vedenjem prenehati, a vedno znova izgubi nadzor in ponovno podleže potrebi po tem vedenju. Najhuje je, ko uporabniki začnejo zanemarjati osnovne življenjske potrebe, spanje, hranjenje, gibanje, druženje. Pojavljajo se različno intenzivni simptomi in zdravstvene težave: bolečine v hrbtenici, vratu, zatilju, močni glavoboli, pekoče oči. Za povrh zasvojenca prizadenejo nizka samopodoba, brezcilnost, motnje koncentracije, spomina, čustvene težave in podobno. Kako dolgoročne so posledice zasvojenosti, je odvisno od tega, kdaj posameznik zazna težave, kakšno podporo ima in v kolikšni meri je pripravljen na akcijo in spremembe. Ne smemo si zatiskati oči, opozarja naša sogovornica. Po uveljavitvi pametnih telefonov je težav z zasvojenostjo vse več. Tako kot druge odvisnosti pa je tudi to mogoče zdraviti.

Pomaga »digitalna dieta«

Začne se z »digitalno dieto« (zmanjšanje časa za napravo). Če to ni uspešno, se je potrebno obrniti na strokovnjake, kjer poskušajo z različnimi metodami in tehnikami spremeniti vedenjski vzorec. Odprto ostaja vprašanje, ali lahko odvisnost oziroma zasvojenost od telefona enačimo z boleznijo. Psihologinja Petra Belina pravi, da gre pri vsaki zasvojenosti za spremenjeno delovanje možganov, zaradi česar bi tudi tovrstno zasvojenost lahko pojmovali kot bolezen.

Pridobljeno s spleta: <https://www.dnevnik.si/1042732744/magazin/znanost-in-tehnologija/obraziprihodnosti-odvisnost-od-telefonov-je-lahko-tudi-bolezenska>

ODSEV ALI ZGOLJ POPAČENA PODOBA TABORIŠČ 2. SV. VOJNE

Dandanes ljudje grozote, ki so se dogajale v taboriščih v času 2. svetovne vojne, spremljamo z distance in so za nas nepojmljive. Ker pa je težnja zgodovinarjev pa tudi vsakega posameznika, da bi si razložil in posledično boljše razumel zgodovino nasploh, so dokazi iz tega obdobja ohranjeni v najrazličnejših virih, denimo v muzejih v obliki predmetov iz tistega časa ali pa v knjigah in filmih v obliki slikovitih zgodb, ki jih pripovedujejo ljudje, ki so ukrepe nasilnega sistema doživeli na lastni koži. Ob tem se mi poraja vprašanje kolikšen del zgodb je resničen in kolikšen del temelji na avtorjevi domišljiji, vstavljen zgolj zaradi želje po močnem vplivu na bralca oziroma gledalca.

Eden izmed takih prikazov je film režiserja Marka Hermana z naslovom Deček v črtasti pižami (v izvirniku The boy in the Striped Pyjamas), ki je nastal na podlagi istoimenskega romana, ki ga je leta 2008 izdal John Boyne. V filmu gledalec spremlja zgodbo osemletnega dečka Bruna, ki se je s sestro Gretel in staršema pravkar preselil iz Berlina na podeželje, saj je bil njegov oče, nemški komandant, povišan in posledično premeščen. Brunovo življenje se drastično spremeni, saj se mora privaditi na novo okolje in dejstvo, da svojih prijateljev ne bo nikoli več videl. Hiša stoji na šamem, vendar Bruno že prvi dan skozi okno svoje sobe opazi, da nedaleč stran stoji “farma”. Da bi pregnal dolgčas se odpravi raziskovat okolico in nekega dne se približa ograji, ki obdaja “farmo”. Tam spozna dečka Šmuela, ki je njegovih let in kakor vsi drugi ljudje za ograjo nosi črtasto pižamo, na kateri je zapisana številka. Dečka se skozi igro spoznavata in postaneta prijatelja, ne zavedata pa se (vsaj ne v celoti) da “farma” v resnici predstavlja delavno taborišče, v katerem so zaprti Judi, ki jih tam čaka kruta usoda.

Da bi gledalca prepričal o verjetnosti zgodbe glede na zgodovinsko obdobje, v katerega je umeščena, je avtor osebe premišljeno oblikoval ter jim določil starost, družbeni status in mnenje o tedanjih razmerah v svetu. Gledalec zgodbo spremlja skozi oči osemletnega dečka Bruna, vendar to ni zgodba za otroke. Dogajanje, ki ga vidi, namreč ni “očiščeno” nasilja. Ko jetnik Šmuel čisti pripor v hiši komandantove družine mu Bruno ponudi hrano, vendar ju pri tem zaloti mlad vojak, ki se do judovskega dečka vede sovražno in po tem, ko Bruno iz strahu zanika vpletenost, z njim tudi nasilno obračuna. Osemletni junak se izkaže za izredno naivnega, saj do konca filma ne uvidi resnične funkcije stavbe v kateri prebiva njegov novi prijatelj,

meni namreč, da je nekakšna farma. Poleg tega je tudi dečkova črtasta uniforma zanj le pižama in številka na njej zgolj del igre. Poleg tega Bruno ne razume stanja v svetu. Učiteljeve ure ga ne zanimajo, v svojem otroškem svetu pa prav tako ne pozna hierarhije oziroma razlik, ki so ljudi delile na nadrejene in podrejene v nacistični miselnosti takratnega časa. Za očeta sicer pravi, da je pomemben vojak, ki daje ukaze, a ne nekdo, ki bi ljudem jemal oblačila. V tem se bistveno razlikuje od svoje starejše sestre Gretel, ki jo učenje navdušuje in zato tudi redno spremlja novice o dogajanju v svetu v časopisih ter se o tem pogovarja z očetovim vojakom. Njena naklonjenost nacistični ideologiji in mladinskem združenju Hitlerjugend se kaže tudi prek plakatov, ki jih nalepi na stene svoje sobe. Kljub naivnosti pa Bruno pokaže sposobnost sprejemanja krivde in uvidenja posledic svojih dejanj, saj se Šmuelu opraviči za zanikanje njunega prijateljstva. Za dokaz vdanosti mu obljubi pomoč pri iskanju očeta. Izkaže se za pogumnega, saj se pod ograjo splazi v taborišče, a kljub dobremu namenu se dejanje zanj konča tragično in sicer s smrtjo. Tu se pojavi vprašanje smiselnosti prikrivanja dogajanja s strani staršev, ki dečka ne posvarita pred nevarnostjo. Situacije mu nikdar ne poskušata razložiti, niti ko on sam izkaže zanimanje z vprašanji o neznanem vonju, ki se vali iz dimnikov in sta posledično krivca za razplet zgodbe. Do razpada družine pa pride že veliko prej, najverjetneje že sam prihod v hišo ob taborišču pomeni konec brezskrbnega življenja. Kljub resnosti zgodovinske tematike podoba osemletnega dečka, ki postavljen v svet vojne ni naključno izbrana. Dogajanje namreč skozi njegove oči spremljamo objektivno, saj on sam še ni opredeljen in v skladu s tem nima predsodkov glede ljudi nasploh. S tem režiser poudarja absurdnost umetno zastavljenih razlikovanj med ljudmi in nemoralnih ukrepov, ki jih je takšna miselnost spodbudila. Bruno, kakor tudi ostale osebe v filmu ne temelji na resnični zgodovinski osebnosti; po besedah avtorja romana zgolj lik očeta delno spominja na Rudolpha Hoessa, resničnega komandanta v Auschwitzu, ki je prebival s svojo družino v bližini taborišča. Poleg kraja in časa dogajanja z resničnimi zgodovinskimi dejstvi sovpadajo tudi prenekateri detajli uporabljeni v filmu. Tako dejstvo, da so vse ljudi v taborišču obrili kot tudi oblačila z navpičnimi črtami in čepice, ki jih nosijo ljudje v taborišču, se skladajo z ohranjenimi dokazi iz Auschwitza. Prav tako je tudi številka, ki jo ima na srajci napisano Šmuel, glede na slikovne vire

del resnične oprave. Prvi jetniki, ki so prispeli so prejeli številke od 31 do 758, glede na to, da ima Šmuel številko 38451 lahko predvidevamo, da je prišel v enem izmed naslednjih transportov jetnikov. Kljub ustreznosti Šmuelove podobe pa je glede na podatke iz virov vprašljiva že njegova prisotnost v taborišču. Nekateri viri namreč poročajo, da naj bi mlajše otroke zaradi nesposobnosti za delo ubili že takoj po prihodu, po zapisih ujetnic pa naj bi jih nekaj tudi vzeli materam in jih dali v varstvo nemškim družinam. Vsekakor lahko trdim, da je bil glede na lakoto, ki je vladala v taboriščih, Šmuel prikazan premalo šibko in slabotno ter je malo verjetno, da bi ohranil ob vsakodnevnem delu še energijo za igro. Iz raziskav, ki jih je opravljal esesovski zdravnik dr. Hans Münch v higienskem inštitutu taborišča naj bi namreč jetniki z dnevnim obrokom hrane dobili zgolj 1302 do 1744 kalorij, kar zadošča človeku za ohranitev življenja le ob popolnem mirovanju in ob primerni temperaturi, vendar ti dve zahtevi nista bili zagotovljeni. Kljub odstopanju od dokazov je z vidika zgodbe pomembno, da sta junaka iste starosti, saj bi v nasprotnem primeru tako tesna medsebojna povezanost izpadla zlagano. Precej neverjetno deluje tudi Brunov prihod v taborišče pod ograjo. Film sicer upošteva, da je bila le-ta električna, tako kot tista, ki je bila napeljana okrog resničnega Auschwitza, vendar je bilo ozemlje veliko bolj zavarovano in so bili takšni poskusi prihodov oziroma pobegov bolj oteženi, kot to prikazuje film, vseeno pa je element pobega nujen za tragično stopnjevanje zgodbe. V nasprotju s tem pa je realistično prikazana propaganda v času 2. svetovne vojne v funkciji zakrivanja nečloveških zločinov. Primer slednje je propagandni film, ki si ga ogledujejo komandanti in prikazuje življenje jetnikov kot skupek športnih aktivnosti in iger - torej prav nasprotno od njihovega resničnega življenja. Zaradi odstopanj od resničnega življenja jetnikov v Auschwitzu film ni primeren za interpretacijo v obliki strogega poročila o dogodkih v taborišču brez kakršnih koli zastranitev. Avtor namreč v ospredje postavi zgodbo o dečku, ki na vojne razmere gleda drugače od odraslih in je posledično zmožen razviti pristen odnos z vrstnikom, ki pa “spada na stran nasprotnikov”. Menim, da je dramatična zgodba nujna za vzbujanje čustev v gledalcu, kar zadeva spoznavanje zgodovine pa se gledalec iz filma lahko veliko nauči, a se mora ob tem zavedati filmskih učinkov, ki so zgolj orodje za učinkovitejše podajanje zgodbe.

Moja sreča, tvoja sreča Hana Kerin

V nedeljo pri maši sem pri vhodu v cerkev zagledala letake, ki so bili nekaj več... Bili so polni slik otrok z žalostnimi očmi. Vzela sem jih s poličke. Maši nisem mogla slediti, saj so se mi zdele besede župnika tako prazne v primerjavi s svetom v teh otroških očeh...Ti otroci potrebujejo pomoč, roko, objem, ki jim bi pomagal na poti v boljše življenje. Moje misli so pobegnile čisto v drug svet. Iščejo se botri za otroke v tistem krutem svetu...

Z mami sva stali med nakupovalnimi policami v našem nakupovalnem centru. Ne maram nakupovanja, a enkrat na teden je pač potrebno napolniti tudi našo shrambo in hladilnik...Naenkrat je mami obstala... Na obrazu je imela tak izraz žalosti, da me je postalo strah zanjo... »Si v redu?« sem jo spraševala...S pogledom je ošinila drobno postavico pred nama... Črnelasa deklica se je obrnila k moji mami in se ji nasmehnila: »Učiteljica, je to vaša punca? Je to Hana?« je spraševala romska deklica. Ko sem malo bolje pogledala sem videla, da ima pod strgano in umazano obleko skrit nosečniški trebušček...Mami jo je objela navkljub začudenim in zgroženim pogledom mimoidočih... Nekaj ji je stisnila v žep... Romčica jo je pogledala in šla.. »Le eno leto

je starejša od tebe...V petem razredu je nehala hoditi v šolo... Drug mesec bo rodila...Tako sem prosila njeno mamo, naj mi zaupa in jo pošilja v šolo, da bo imela lepše življenje...Drug mesec bo tale štirinajstletna deklica mami...« Solze so ji tekle. Le objela sem jo ...Vem, da je naredila vse, da bi to preprečila, da ni zmogla, da bi jo obvarovala pred tako opevano tradicijo... Nikoli ne bom pozabila pogleda, ki ga je namenila meni... Bil je poln občudovanja, a tudi zavisti...Tudi ona, mala Romkinja, bi imela pravico biti otrok... kot jaz...Zgodi se, da ne zmoremo pomagati tistim, ki ne živijo daleč...Uradni mlini, birokracija, zakoni nam onemogočijo, da naredimo dobro...Morda pa bi lahko pomagala z botrstvom otroku iz drugega konca sveta... Letak sem pokazala svoji mami, ki je vedno pripravljena pomagati. Pomagala bi vsakomur, če bi lahko. Postali sva botri deklici Chantou. Odrekla sem se žepnini, da sva lahko z mami poslali tudi kakšno večjo vsoto. Vendar mi je čez nekaj tednov postalo vse premalo. Želela sem si več. Želela sem imeti stik z njo, ji poslati kakšno

stvar. Punčko, pravo punčko, ki joka in se smeje... Na fotografijah je k sebi stiskala storžu koruze podobno stvar zavito v umazano cunjo... Minilo je več tednov in mislila sem, da paket sploh ni prišel k moji mali sestrici...Pa je! Čez teden je prispela kuverta, v njej pa z nerodnimi prstki narisana punčka... poslala.

Tista, ki sem jo začutila sem roko okrog ramen... »Tale maša je šla pa mimo tebe ...«, je rekla mami z rahlo strogim glasom. Pa ni...tale maša je bila najbolj produktivna do zdaj...Tudi jaz bom botra... Njej ali njemu...Da bo le pomoč prišla k tistemu, komur jo bom namenila... Tisto nedeljo mi je goveja juhca še posebej teknila.. Moja botra živi z mano...

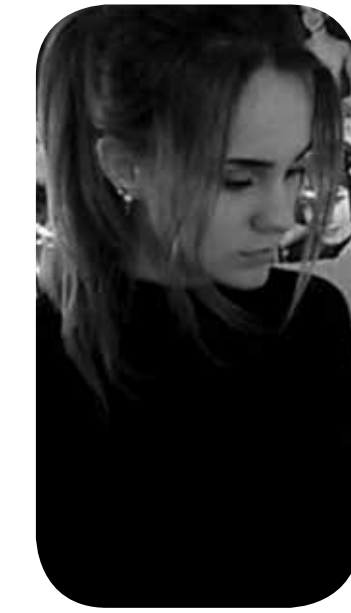
manipulacija

maša iskra

Na vrhu zajetnega kupa knjig, ki so se znašle na seznamu mojih šolskih branj v letošnjem šolskem letu, je bil zgodovinski roman slovenskega pisatelja Vladimirja Bartola z naslovom Alamut. Ko sem si končno vzela nekaj časa in se pripravila na "soočenje" s to obsežno knjigo, sem dobila odgovore na mnoga vprašanja, med drugim tudi, kako je lahko zgodba, ki bralca popelje v leto 1093 torej skoraj tisoč let nazaj in se odvija v Iranu, ki se zdi kot bi bil na drugem koncu sveta, še vedno aktualna.

V ospredju zgodbe je dogajanje na trdnjavi Alamut, kjer vlada Hasan Ibn Saba s pomočjo svojih daijev in ustvari versko skupino izmailcev. Njegov cilj je predstavljala nadvlada in ustanovitev samostojnega kraljestva, vendar se je bilo za doseg le-tega najprej potrebno rešiti vseh nasprotnikov. V ta namen je Hasan na Alamutu uril fedaje, vojake, od katerih je zahteval brezpogojno pokorščino, vendar ni ostalo le pri tem. Da bi dosegel neizpodbitno zaupanje svojih bojevnikov, je zasnoval rajske vrtove, v katere jih je poslal omamljene s hašišem pod pretvezo, da so vstopili v pravi raj, kamor se bodo po opravljeni dolžnosti tudi vrnili. S tem je dosegel najmočnejšo mogočo predanost, ki pa jo je izkoristil za dokazovanje svoje moči. Ko je dvema fedajema

namreč naročil, naj na ukaz storita samomor, sta to brez premisleka tudi storila. Tu se razkriva manipulacija, ki jo je nad podrejenimi vršil vladar. Zanimivo pa je to, da je sam menil, da so njegova dejanja upravičena, saj mu to dovoljuje spoznanje, da ni nič resnično in je posledično vse dovoljeno. Splošna resnica namreč ne obstaja, resnično je tisto, kar vsak sam obravnava kot takšno. Ker ljudje ne želijo verjeti v dolgočasno, vsakdanjo resnico Hasan meni, da jim je potrebno dati bajke, mite, v katere bodo verjeli in na ta način je omočena manipulacija z njimi, ne da bi se oni tega sploh zavedali. Ideja manipulacije z množico je del našega vsakdana prav v tem trenutku, tudi tisoč let kasneje. Ves čas smo namreč pod vplivom informacij, s katerimi nas "bombardirajo" mediji. Slednji puščajo sledi, ne da bi se mi sami zavedali, na lestvici naših vrednot, mnenj, prioritet. Kaj kmalu se lahko zgodi, da ljudje ne bomo več sposobni samostojnega razmišljanja in odločanja, če ne bomo novic, ki nam jih prinašajo mediji najprej predelali sami pri sebi in se šele nato odločili ali jim bomo verjeli ali ne. Ne dovolimo si postati lutke v rokah ljudi, ki si želijo moči! Četudi je včasih težko ostati zvest samemu sebi, je v boju proti manipulaciji pomemben prav vsak.

1 Kako bi se opisal s 5 besedami?
 Blaž: Vzdržljiv, spreten, prilagodljiv, ustrežljiv in pravičen.
 Jerneja: Velik nasek, male joškice – Neja.
 Tomaž: Sem preprost, vesel Dolenjček.

2 Kje te lahko najdemo naslednje leto?
 Blaž: V Rožni dolini ali na Gradbeni fakulteti, v Krinki ali na kakšnem študentskem žuru.
 Jerneja: Verjetno nekje v tujini.
 Tomaž: Naslednje leto bom na geodetskem faksu in v študentskem domu v Rožni dolini.

3 Kakšna je razlika v bivanju v DDB-ju med 1. in 4. letnikom?
 Blaž: V 1. Letniku sem lahko počel kar sem hotel, v 4. letniku so zaceli podrobno gledati v moj lajf.
 Jerneja: Hmm, ogromna.
 Tomaž: Odvzeli so nam sokove in dali ograje na okna.

4 Katero stvar boš po odhodu najbolj in katero najmanj pogrešal?
 Blaž: Pogrešal bom družbo s katero sem v 4. letih užival, najmanj pa bom pogrešal domsko kuhinjo in odnos nekaterih zaposlenih do mene
 Jerneja: Najbolj bom pogrešala cimri, najmanj krompir.
 Tomaž: Najbolj bom pogrešal glasbeno šolo, najmanj pa jedilnik.

5 Če bi bil ravnatelj, katere novosti bi uvedel in kaj bi ukini?
 Blaž: Uvedel bi več svobode in odgovornosti za dijake kateri so sposobni, več aktivnosti in dogodkov. Ukini bi zaposlenost nekaterih članov DDB-ja zaradi njihovega arogantnega obnašanja.
 Jerneja: Takšna diplomatska vprašanja so prezahtevna za obdobje mature.
 Tomaž: Uvedel bi več zabavnih dejavnosti kot je npr. ples, ukini pa bi krožke v jedilnici in pred domom, ker dijake le zavajajo in mojega vidika.

6 Vzgojitelji me imajo radi, ker...
 Blaž: ... ker sem jim vedno ustregel, vedno pomagal, vedno bil ob strani.
 Jerneja: ... ker se rada pogovarjam.
 Tomaž: ... ker ne delam problemov.

7 Največja neumnost, ki sem jo naredil v DDB-ju...
 Blaž: Neumnosti ki sem jih v DDB-ju naredil je bilo kar preveč. Največja je bila da sem s stolom razbil vrata. Kakšnih pikantnih podatkov pa zaradi domskega redu ne smem izpostavljati.
 Jerneja: Enkrat sem prepričala cimro, da me je stuširala.
 Tomaž: pijača :)

8 Za konec pa še sporočilo dijakom in zaposlenim.
 Blaž: Zaposlenim: hvala, ker ste svoje moči in živce spravljali vame in pripomogli k mojem razvoju. Dijakom: ne glede na okoliščine in stisko v kateri ste, uživajte, žurajte, pijte, veselite se, ljubite, samo da je VAM v redu, ne pustite se, FUCK THE SYSTEM! Pa imejte se radi :)
 Jerneja: V veselje mi je bilo sodelovati z vami, hvala za vse, brez sarkazma :)
 Tomaž: Uživajte dokler ste mladi!

VSAK ADIJO ŠE NE POMENI VEDNO SLOVESA

Jerneja Fekonja

Vsak adijo še ne pomeni vedno slovesa. Tako kot spita pločevinka piva še ne pomeni pijanosti. Ali pač vzgojiteljica :)? Vse je odvisno od nas, od tega kako gledamo na svet, mislimo in kaj čutimo. In glede na to, da sem dobila prošnjo naj za Cenzuro, ki jo bom tokrat prejela zadnjič, nekaj napišem, sem se odločila, da napišem to kar čutim. In kaj je to? Zaključujem svoja 4 leta šolanja gimnazije, s tem pa prihajam na neko prelomnico. Zaključujem bivanje v dijaškem domu, ki mi je v teh letih močno prirastel k srcu. Nekako se morem posloviti od ljudi, ki sem jih spoznala tukaj. Od vseh strogih vzgojiteljev (hec), od svoje zaupnice Bekš, vseh zaposlenih, zabavnih varnostnikov in seveda od zakon kuharskega osebja. Še najbolj pa od svoje drage sobe, ki mi je bila moj drugi dom in dveh tečnih cimer, ki sem ju morala zadnji dve leti vsak dan prenašati in ju bom pogrešala najbolj na celem svetu. Mislim, da sem v dijaškem domu spoznala ljudi, ki si jih bom vedno zapomnila in bodo vedno moji prijatelji. In mislim, da je to največje darilo tega doma. Prijateljstva, zaveznitva, spoznanstva, vse neprespane noči, presmejani dnevi in neumnosti, ki se zgodijo. Vse to je del celote, nepopisno zabavnega dela življenja, ki ga bom res pogrešala. Pravijo, da obdržiš lepe stvari, slabe pa pozabiš, kajne ? No dijaški dom bo v mojem spominu vedno na super lepem mestu.

goodbye ♡

Živijo! Verjamem, da ste mnogi opazili tisto majhno, oblepljeno škatlo za čevlje, ki je dober čas krasila vrata v avli. No, to sem jaz, tisti duh (oz. duhica) iz dijaškega doma, ki vas prosi, da v škatlo vržete svoja vprašanja, pripombe, želje in risbice. Zdaj je čas, da vam končno odgovorim in upam, da vas vsaj pol toliko nasmejim kot ste vi mene s temi vprašanji. :)) Moram priznat, da niso bila čisto vsa vprašanja preveč hecna, so bila namreč tudi takšna, na katera se vam z veseljem razpišem in vam svetujem. Na primer ta dva vprašanja:

ZAKAJ SO TIPI KRETENI???

Tako kot pri prejšnjem vprašanju lahko tudi tukaj rečem, da ni vedno tako. Mogoče pa samo naletiš na tiste popolne kretene, ki ti dajo mislit, da so vsi tipi takšni. Pa niso. Obstaja več vrst krenov, namreč. So taki, ki izpadejo kreni takrat, ko jim je kakšna punca všeč, čeprav so to bolj prvorazredne fore. Če daš takemu krenu šanso, da te s krenizmom osvoji, mu s tem samo daješ potrditev, da se s takim obnašanjem da dobit punco. Lahko so namerno kreni, ali pa tudi ne. Pri tistem nenamernem krenskem obnašanju je najbrž kriva živčnost, zato mu ne preveč zamerit. Za tiste, ki pa se nalašč obnašajo kot kreni, pa ti svetujem, da se jih izogibaš na kilometre. Potem pa so še takšni bedaki, ki so do vseh kreni ter se obnašajo, kot da bi imeli inteligenčni količnik blizu genija, pa so v resnici na intelektualnem nivoju golobov. Tudi takim se je treba izogniti. Nimaš kaj, drži se stran od krenov in bodi vesela, da ti nisi ena izmed njih.

ZAKAJ SE VEDNO ZALJUBIMO V OSEBO, KI NAS NE LJUBI NAZAJ?

Ne strinjam se čisto s tabo. Če bi se res vedno zaljubili v osebe, ki nas ne ljubijo nazaj, potem beseda ljubezen sploh ne bi obstajala. Je pa res, da je treba tukaj definirat pojem 'zaljubljenost'. Lahko si zatreskan, zatrapan v koga, ki mogoče sploh ne ve, kdo si, medtem ko ti njegovo ime čečkaš v srčke na robu matematičnega zvezka, ampak to vsaj meni osebno še ne pomeni zaljubljenost. Si pa lahko prepričan/a, da boš na najbolj nepričakovanem mestu ob najbolj nepričakovanem času spoznal/a nekoga, ki ti bo vsa ta zatreskana čustva vračal. Daj času čas in verjemi, da boš tudi ti našel oz. našla pravo ljubezen.

Poleg teh dveh malo bolj 'ljubezenskih' sem dobila še en kup vprašanj, ki so mi polepšala dan. Žal nisem odgovorila na vsa, saj nekatera sploh nisem znala prebrat, a verjamem, da so bila tudi tista super. :) Na sledeča vprašanja nisem znala odgovoriti z več kot parimi besedami, upam pa, da vam odgovor vsaj malo koristi.

MOJ CIMER ZVENI KOT JUSTIN BIEBER! HELP!

Bodi srečen, da tut izgleda ne kot on.

SEX PREPOVEDAN XOXO

Ni prepovedan, dokler te ne dobijo. Če te pa, si pa naje**.

A JE MOŽNO, DA SO LJUDJE TAKO GLUPI, DA TE VEDNO ZNOVA PRESENETIJO?

To je pa čist stvar perspektive. Men se ne zdi glupo, da te nekdo zna vedno znova presenetit:)

ZAKAJ JE ŠVARCI TAKO NABIT?

REŠEKTKE SE NOČJO PODRET... :(KAJ NAJ NAREDIM?

Pejt v drugi štuk, tam jih ni.

HRANA ZA KOZLAT.

Vsaj subwayu delamo promet.

KAJ JE LAJF?

Moji odgovori.

ZAKAJ V DOMU SMRDI?

Lej oprost.

V DOMU JE LEPO.

To je pa super za slišat!

V škatlo sem dobila tudi eno čudovito risbico, za katero se neznanemu avtorju prav lepo zahvaljujem.

Zahvaljujem se tudi vsem, ki ste si vzeli minutko časa, se ustavili pri škatli ter mi priskrbeli sicer večinoma res glupa vprašanja, s pomočjo katerih sem napisala ta članek za Cenzuro. Škatla definitivno ni visela zadnjič, zato si pripravite vprašanja, na katera bom odgovorila v prihodnji številki Cenzure.

Katja Kozlevčar

OBRAZI SKUPINE A3

Pia Boštjančič

V 5. etaži A stavbe stanuje čreda podivjanih dijakov, kateri smo pridni kot ovčke. Naš pastir Stojan Povh nas varuje in usmerja, da ne zaidemo na kriva pota, ter uspešno, odgovorno, zrelo odraščamo.

Čredo sestavlja 13 ovčk, katera že leta stopajo po samostojni poti. Nato so tu 3 dijaki, ki že 3 leta in dijak, ki že 4 leta obiskuje ustanovo, ki ji dijaki čez teden pravimo drugi dom. Letošnje leto smo v našo povezano skupino sprejeli še 8 dijakov malih fazančkov, katere smo medse lepo sprejeli in jim dali prostor v naši skupini.

Naša povezanost v skupini se kuje in plete po sobah A3 etaže. Vsakodnevno druženje in pletenje novih vezi prijateljstva, nova doživetja, ustvarjajo nove zgodbe pri nas.

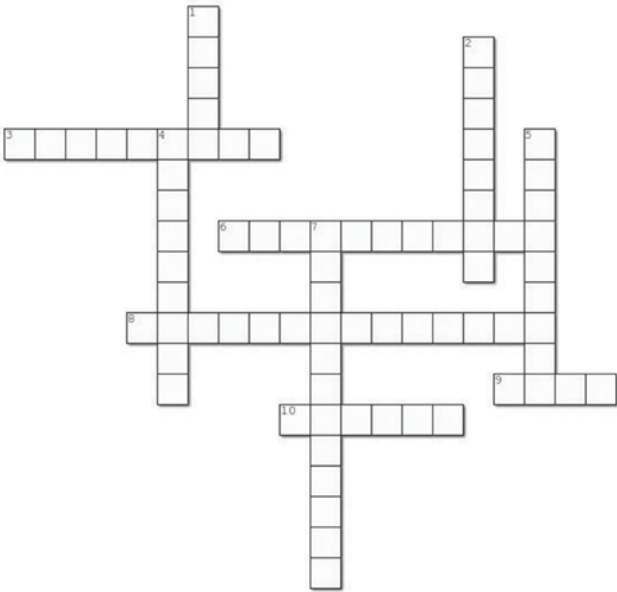
Četudi bomo čez 1, 2, 3 leta vsi zapustili dijaški dom, ne bomo pozabili teh zgodb, doživetij in prijateljev, ki bodo za vedno ostali v naših spominih.

Ali res obstajata dva načina kako biti samski? Rebel Wilson pravi, da ja. V nikoli spečem New Yorku je »osamljenih src«, ki iščejo ljubezen, zmenek za eno noč ali pa nekaj vmes na pretek. Med njimi se znajde tudi sveže samska Alice, ki je zgodnjo mladost preživela v resni zvezi, in je pri, njej neznanem, samskem življenju neverjetno nerodna. Pri tem ji pomaga drzna sodelavka in najboljša prijateljica Robin, ki Alice uči kako uživati samsko življenje. Vendar Alice ni edina. Spoznamo tudi Meg, ki je svoje življenje posvetila karieri, Lucy, ki razočarana nad ljubeznijo išče popolnega partnerja na internetu ter Toma, ki je sicer zapriseženi samec, pa se kljub temu zaljubi v Lucy. Vse druži vprašanje: biti ali ne biti samski? Zabaven celovečerec, ki je na trenutke nekoliko predvidljiv, postreže z zanimivimi notranjimi monologi neodločene glavne protagonistke in prizori razhodov, ki so vse prej kot solzavi. Čeprav bi si želela, da bi film bil bolj zvest svojemu naslovu, je konec vse prej kot klišejevski in ponudi gledalcu snov za razmislek. Filmu bi dala štiri zvezdice od petih ter ga priporočila vsem, ki imajo radi romantične komedije, New York in zabavno, ter na trenutke zmešano Rebel Wilson.

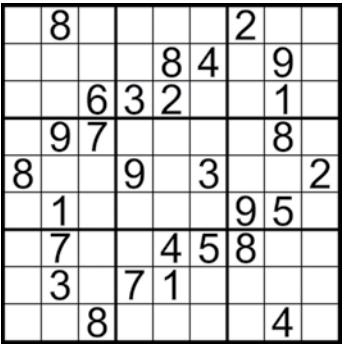
Življenje v dijaškem domu

Barbara Brkovič

Neja Iskra

- Across**

 - 3. Glavno mesto Slovenije
 - 6. Reka, ki teče čez Ljubljano
 - 8. Sredine večerne ure so namenjene
 - 9. Ime urednice Cenzure (Iskra)
 - 10. Ime ravnateljice
- Down**

 - 1. V Ljubljani se vozimo z?
 - 2. Vedno ve, kaj bo za večerjo.
 - 4. Prostor, kjer jemo
 - 5. Ko vstaneš greš najprej kam?
 - 7. Decembrska dobrotelna akcija

ŽENITNI OGLAS DAVID TURK

Sem ta pravi kamiondija, obožujem dolge vožnje in glasne sirene. Podobno kot pri kamionu tudi pri puncah imam rad, da so glasne, temperamentne in da so za dolge vožnje :). Znam zavrteti punco na plesišču, se rad crkljam, sem zvest in zabaven spremljevalec. Znam tudi kuhati in pospravljati. Tak ta pravi za ožent. Naj se mi javijo mlade, zabavne, energične punce, ki so pripravljene ustvarjati nepozabno potovanje. #družinsko podjetje #nepopravljiv romantik #bam_bam

Neja Iskra

